Dziennik Urzędowy L 214

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 57

19 lipca 2014

Spis treści

II *Akty o charakterze nieustawodawczym*

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

★ **Zawiadomienie o wejściu w życie Protokołu przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej** 1

ROZPORZĄDZENIA

★ **Rozporządzenie Rady (UE) nr 783/2014 z dnia 18 lipca 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi** 2

★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 784/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające zakaz połowów plamiaka w wodach UE i w wodach międzynarodowych obszarów VIb, XII i XIV przez statki pływające pod banderą Irlandii** 4

★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 785/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające zakaz połowów dorsza w cieśninie Skagerrak przez statki pływające pod banderą Niderlandów** 6

★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 786/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające zakaz połowów argentyny wielkiej w wodach UE i w wodach międzynarodowych obszarów V, VI oraz VII przez statki pływające pod banderą Irlandii** 8

★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 787/2014 z dnia 16 lipca 2014 r. ustanawiające zakaz połowów ostroboka i powiązanych przyłowów w wodach Unii obszarów IVb, IVc i VIId przez statki pływające pod banderą Belgii** 10

★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 788/2014 z dnia 18 lipca 2014 r. ustanawiające szczegółowe zasady nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych na organizacje dokonujące inspekcji i przeglądów na statkach oraz cofnięcia uznania tym organizacjom, zgodnie z art. 6 i 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 391/2009** [1] 12

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 789/2014 z dnia 18 lipca 2014 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 25

DECYZJE

★ **Decyzja Rady 2014/475/WPZiB z dnia 18 lipca 2014 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi** 28

2014/476/UE:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 17 lipca 2014 r. zatwierdzająca metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Szwecji i uchylająca decyzję Komisji 97/370/WE** *(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 4946)* 29

2014/477/UE:

★ **Decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 2 lipca 2014 r. w sprawie przedkładania Europejskiemu Bankowi Centralnemu danych nadzorczych przekazywanych właściwym organom krajowym przez nadzorowane podmioty zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 680/2014 *(EBC/2014/29)*** 34

ZALECENIA

2014/478/UE:

★ **Zalecenie Komisji z dnia 14 lipca 2014 r. w sprawie zasad ochrony konsumentów i graczy korzystających z usług hazardowych *online* i w sprawie ochrony nieletnich przed grami hazardowymi *online*** [1] 38

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

★ **Regulamin nr 131 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) — Jednolite przepisy dotyczące homologacji pojazdów silnikowych w odniesieniu do zaawansowanych systemów hamowania awaryjnego (AEBS)** 47

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

Zawiadomienie o wejściu w życie Protokołu przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej

Protokół przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniający Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej ([1]), wejdzie w życie w dniu 3 kwietnia 2014 r.

([1]) Dz.U. L 89 z 25.3.2014, s. 7.

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 783/2014

z dnia 18 lipca 2014 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 215,

uwzględniając decyzję Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi ([1]),

uwzględniając wspólny wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (UE) nr 269/2014 ([2]) nadaje skuteczność pewnym środkom przewidzianym w decyzji 2014/145/WPZiB i przewiduje zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych pewnych osób fizycznych ponoszących odpowiedzialność za, aktywnie wspierających lub aktywnie realizujących działania lub polityki, które podważają integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub stabilność lub bezpieczeństwo na Ukrainie lub które utrudniają czynności organizacji międzynarodowych na Ukrainie, oraz osób fizycznych i prawnych, podmiotów lub organów z nimi powiązanych, lub osób prawnych, podmiotów lub organów na Krymie lub w Sewastopolu, których własność została przeniesiona w sposób sprzeczny z prawem ukraińskim, lub osób prawnych, podmiotów lub organów, które odniosły korzyści w związku z takim przeniesieniem własności.

(2) W związku z tym w dniu 16 lipca 2014 r. Rada Europejska zgodziła się rozszerzyć środki ograniczające, tak by objąć nimi podmioty — w tym z Federacji Rosyjskiej — które wspierają materialnie lub finansowo działania podważające integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażające.

(3) W dniu 18 lipca 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/475/WPZiB ([3]), która zmienia decyzję 2014/145/WPZiB i przewiduje zmienione kryteria umieszczania w wykazie, po to by umożliwić umieszczenie w wykazie osób prawnych, podmiotów lub organów, które wspierają materialnie lub finansowo działania podważające integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażające.

(4) Zmiana ta objęta jest zakresem stosowania Traktatu, zatem do jej wdrożenia niezbędne jest działanie regulacyjne na szczeblu unijnym, w szczególności, aby zapewnić jednolite stosowanie tych środków we wszystkich państwach członkowskich.

(5) W celu zapewnienia skuteczności środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, powinno ono wejść w życie w trybie natychmiastowym,

([1]) Dz.U. L 78 z 17.3.2014, s. 16.
([2]) Rozporządzenie Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. L 78 z 17.3.2014, s. 6).
([3]) Decyzja Rady 2014/475/WPZiB z dnia 18 lipca 2014 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (zob. s. 28 niniejszego Dziennika Urzędowego.)

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 269/2014 otrzymuje brzmienie:

„1. Załącznik I obejmuje:

a) osoby fizyczne ponoszące odpowiedzialność za, aktywnie wspierające lub aktywnie realizujące działania lub polityki, które podważają integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub stabilność lub bezpieczeństwo na Ukrainie lub im zagrażają, lub które utrudniają czynności organizacji międzynarodowych na Ukrainie, oraz osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy z nimi powiązane;

b) osoby prawne, podmioty lub organy wspierające, materialnie lub finansowo, działania podważające integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażające; lub

c) osoby prawne, podmioty lub organy na Krymie lub w Sewastopolu, których własność została przeniesiona w sposób sprzeczny z prawem ukraińskim, lub osoby prawne, podmioty lub organy, które odniosły korzyści w związku z takim przeniesieniem własności.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 lipca 2014 r.

W imieniu Rady
S. GOZI
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 784/2014

z dnia 15 lipca 2014 r.

ustanawiające zakaz połowów plamiaka w wodach UE i w wodach międzynarodowych obszarów VIb, XII i XIV przez statki pływające pod banderą Irlandii

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ([1]), w szczególności jego art. 36 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu Rady (UE) nr 43/2014 ([2]) określono kwoty na rok 2014.

(2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2014 r.

(3) Należy zatem zakazać działalności połowowej w odniesieniu do wspomnianego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wyczerpanie kwoty

Kwotę połowową przyznaną na 2014 r. państwu członkowskiemu, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do stada w nim określonego, uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2

Zakazy

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się działalności połowowej w odniesieniu do stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. W szczególności po tym terminie zakazuje się zatrzymywania na burcie, przemieszczania, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji,

za Przewodniczącego,

Lowri EVANS

Dyrektor Generalna ds. Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa

([1]) Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

([2]) Rozporządzenie Rady (UE) nr 43/2014 z dnia 20 stycznia 2014 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2014 rok dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane w wodach Unii oraz — w odniesieniu do statków unijnych — w niektórych wodach nienależących do Unii (Dz.U. L 24 z 28.1.2014, s. 1).

ZAŁĄCZNIKI

Nr	12/TQ43
Państwo członkowskie	Irlandia
Stado	HAD/6B1214
Gatunek	Plamiak (*Melanogrammus aeglefinus*)
Obszar	Wody UE i wody międzynarodowe obszarów VIb, XII i XIV
Data	25.6.2014

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 785/2014

z dnia 15 lipca 2014 r.

ustanawiające zakaz połowów dorsza w cieśninie Skagerrak przez statki pływające pod banderą Niderlandów

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ([1]), w szczególności jego art. 36 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu Rady (UE) nr 43/2014 ([2]) określono kwoty na rok 2014.

(2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2014 r.

(3) Należy zatem zakazać działalności połowowej w odniesieniu do wspomnianego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wyczerpanie kwoty

Kwotę połowową przyznaną na 2014 r. państwu członkowskiemu, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do stada w nim określonego, uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2

Zakazy

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się działalności połowowej w odniesieniu do stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. W szczególności po tym terminie zakazuje się zatrzymywania na burcie, przemieszczania, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji,

za Przewodniczącego,

Lowri EVANS

Dyrektor Generalna ds. Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa

([1]) Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

([2]) Rozporządzenie Rady (UE) nr 43/2014 z dnia 20 stycznia 2014 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2014 rok dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane w wodach Unii oraz — w odniesieniu do statków unijnych — w niektórych wodach nienależących do Unii (Dz.U. L 24 z 28.1.2014, s. 1).

ZAŁĄCZNIK

Nr	13/TQ43
Państwo członkowskie	Niderlandy
Stado	COD/03AN.
Gatunek	Dorsz (*Gadus morhua*)
Obszar	Cieśnina Skagerrak
Data	26.6.2014

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 786/2014

z dnia 15 lipca 2014 r.

ustanawiające zakaz połowów argentyny wielkiej w wodach UE i w wodach międzynarodowych obszarów V, VI oraz VII przez statki pływające pod banderą Irlandii

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ([1]), w szczególności jego art. 36 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu Rady (UE) nr 43/2014 ([2]) określono kwoty na rok 2014.

(2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2014 r.

(3) Należy zatem zakazać działalności połowowej w odniesieniu do wspomnianego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wyczerpanie kwoty

Kwotę połowową przyznaną na 2014 r. państwu członkowskiemu, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do stada w nim określonego, uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2

Zakazy

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się działalności połowowej w odniesieniu do stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. W szczególności po tym terminie zakazuje się zatrzymywania na burcie, przemieszczania, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji,

za Przewodniczącego,

Lowri EVANS

Dyrektor Generalny ds. Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa

([1]) Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

([2]) Rozporządzenie Rady (UE) nr 43/2014 z dnia 20 stycznia 2014 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2014 rok dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane w wodach Unii oraz — w odniesieniu do statków unijnych — w niektórych wodach nienależących do Unii (Dz.U. L 24 z 28.1.2014, s. 1).

ZAŁĄCZNIK

Nr	11/TQ43
Państwo członkowskie	Irlandia
Stado	ARU/567.
Gatunek	Argentyna wielka (*Argentina silus*)
Obszar	Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów V, VI i VII
Data	25.6.2014

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 787/2014

z dnia 16 lipca 2014 r.

ustanawiające zakaz połowów ostroboka i powiązanych przyłowów w wodach Unii obszarów IVb, IVc i VIId przez statki pływające pod banderą Belgii

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ([1]), w szczególności jego art. 36 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu Rady (UE) nr 43/2014 ([2]) określono kwoty na rok 2014.

(2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2014 r.

(3) Należy zatem zakazać działalności połowowej w odniesieniu do wspomnianego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wyczerpanie kwoty

Kwotę połowową przyznaną na 2014 r. państwu członkowskiemu, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do stada w nim określonego uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2

Zakazy

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się działalności połowowej w odniesieniu do stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. W szczególności po tym terminie zakazuje się zatrzymywania na burcie, przemieszczania, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji,

za Przewodniczącego,

Lowri EVANS

Dyrektor Generalna ds. Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa

([1]) Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

([2]) Rozporządzenie Rady (UE) nr 43/2014 z dnia 20 stycznia 2014 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2014 rok dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane w wodach Unii oraz — w odniesieniu do statków unijnych — w niektórych wodach nienależących do Unii (Dz.U. L 24 z 28.1.2014, s. 1).

ZAŁĄCZNIK

Nr	14/TQ43
Państwo członkowskie	Belgia
Stado	JAX/4BC7D
Gatunek	Ostrobok i powiązane przyłowy (*Trachurus* spp.)
Obszar	Wody Unii obszarów IVb, IVc oraz VIId
Data zamknięcia łowiska	28.6.2014

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 788/2014

z dnia 18 lipca 2014 r.

ustanawiające szczegółowe zasady nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych na organizacje dokonujące inspekcji i przeglądów na statkach oraz cofnięcia uznania tym organizacjom, zgodnie z art. 6 i 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 391/2009

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 391/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach ([1]), w szczególności jego art. 14 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Na mocy art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 391/2009 upoważniono Komisję do nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych na uznane organizacje, zgodnie z definicją w art. 2 tego rozporządzenia, lub do cofnięcia uznania danej organizacji w celu zapewnienia przestrzegania kryteriów i obowiązków ustanowionych na mocy tego rozporządzenia, tak aby jednoznacznie wyeliminować wszelkie potencjalne zagrożenia dla bezpieczeństwa lub dla środowiska.

(2) W interesie przejrzystości leży ustanowienie, zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, szczegółowych przepisów odnośnie do procedur dotyczących podejmowania decyzji, jak również sposobu obliczania grzywien i okresowych kar pieniężnych przez Komisję, tak aby były one z góry znane organizacjom, których to dotyczy, w tym także szczególnych kryteriów dokonywania przez Komisję oceny wagi danego przypadku oraz zakresu, w jakim zagrożone zostało bezpieczeństwo lub ochrona środowiska.

(3) Dzięki wprowadzeniu grzywien i okresowych kar pieniężnych Komisja powinna otrzymać dodatkowe narzędzie, umożliwiające jej bardziej zróżnicowane, elastyczne i stopniowe reagowanie na naruszanie przepisów zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 391/2009 przez uznaną organizację niż cofnięcie jej uznania.

(4) Okresowe kary pieniężne powinny skutecznie zapewniać niezwłoczne i prawidłowe usuwanie wszelkich naruszeń zobowiązań oraz wymagań ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 391/2009. Dlatego rozporządzenie (WE) nr 391/2009 upoważnia Komisję do stosowania okresowych kar pieniężnych — w przypadku gdy uznana organizacja nie podjęła działań zapobiegawczych i zaradczych wymaganych przez Komisję — po upływie odpowiedniego czasu i do momentu podjęcia niezbędnych działań przez uznaną organizację, której to dotyczy. W razie potrzeby, w świetle okoliczności sprawy, dzienna stawka okresowej kary pieniężnej może stopniowo wzrastać, aby odzwierciedlić pilność wymaganych działań.

(5) Wobec znacznego zróżnicowania uznanych organizacji pod względem ich wielkości obliczanie grzywien i okresowych kar pieniężnych jako ułamka obrotów organizacji, z uwzględnieniem maksymalnego pułapu ustanowionego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009, jest prostym sposobem uczynienia z grzywien i okresowych kar pieniężnych narzędzia odstraszającego, a zarazem zachowania ich proporcjonalności do powagi danego przypadku oraz do zdolności ekonomicznej danej organizacji.

(6) Stosowanie maksymalnej łącznej kwoty pułapu dla grzywien i okresowych kar pieniężnych powinno być w interesie przejrzystości i pewności prawa wyraźnie określone, z uwzględnieniem różnych okoliczności ich zastosowania. Z tych samych powodów należy również ustanowić sposób, w jaki obliczany jest łączny średni obrót każdej uznanej organizacji w poprzednich trzech latach gospodarczych w odniesieniu do działalności objętej zakresem rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

(7) Właściwe jest, aby decyzja o cofnięciu uznania organizacji na podstawie warunków ustanowionych w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 391/2009 uwzględniała wszystkie czynniki związane z nadrzędnym celem monitorowania działalności uznanych organizacji oraz ogólnych wyników, w tym skuteczność wszelkich grzywien i okresowych kar pieniężnych, które zostały już nałożone za powtarzalne i poważne naruszenia tego rozporządzenia.

([1]) Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 11.

(8) Należy ustanowić szczególną procedurę w celu umożliwienia Komisji, czy to z własnej inicjatywy, czy też na wniosek państwa członkowskiego lub państw członkowskich, cofnięcia uznania organizacji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009, zgodnie z uprawnieniami Komisji do dokonywania oceny uznanych organizacji oraz do nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych przy zastosowaniu powiązanych procedur określonych w niniejszym rozporządzeniu.

(9) Ważne jest, aby decyzja o nałożeniu grzywien, okresowych kar pieniężnych lub cofnięciu uznania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem była oparta wyłącznie na podstawach, w odniesieniu do których uznana organizacja, której to dotyczy, miała możliwość przedstawić swoje uwagi.

(10) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w odniesieniu do prawa do obrony oraz zasady poufności, a także zasady unikania podwójnego karania za to samo wykroczenie, zgodnie z ogólnymi zasadami prawa oraz orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

(11) Decyzje o nałożeniu grzywien i okresowych kar pieniężnych zgodnie z tym rozporządzeniem powinny stanowić tytuł egzekucyjny zgodnie z art. 299 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz mogą podlegać przeglądowi przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

(12) W celu zagwarantowania uczciwości i pewności prawa w toku postępowania należy ustanowić szczegółowe zasady obliczania terminów ustalonych przez Komisję w czasie postępowania oraz terminów przedawnienia obowiązujących Komisję w odniesieniu do nakładania i egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych, biorąc pod uwagę datę wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

(13) Wykonanie niniejszego rozporządzenia wymaga skutecznej współpracy między zainteresowanymi państwami członkowskimi, Komisją i Europejską Agencją ds. Bezpieczeństwa Morskiego. W tym celu konieczne jest wyjaśnienie praw i obowiązków każdej ze stron w procedurach ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, aby zapewnić skuteczne prowadzenie dochodzeń, podejmowanie decyzji oraz działania następcze zgodnie z art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

(14) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS), ustanowionego na mocy rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy w celu wykonania przez Komisję art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

Określa się w nim kryteria ustalania wysokości grzywien i okresowych kar pieniężnych, procedury podejmowania decyzji o nałożeniu grzywny i okresowej kary pieniężnej lub o cofnięciu uznania uznanej organizacji, z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje podane w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

([1]) Dz.U. L 324 z 29.11.2002, s. 1.

Dodatkowo zastosowanie ma następująca definicja:

„zainteresowane państwo członkowskie" oznacza każde państwo członkowskie, które powierzyło uznanej organizacji zadania kontroli i inspekcji statków oraz wydawania świadectw statkom pływającym pod jego banderą, w celu zapewnienia zgodności z międzynarodowymi konwencjami, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/15/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich [1], w tym państwo członkowskie, które przedłożyło Komisji wniosek o uznanie takiej organizacji zgodnie z art. 3 rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

ROZDZIAŁ II

GRZYWNY I OKRESOWE KARY PIENIĘŻNE

Artykuł 3

Stwierdzenie naruszenia przepisów

1. Komisja stwierdza naruszenie zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, w przypadku gdy:

a) poważna lub powtarzająca się niezgodność uznanej organizacji z co najmniej jednym spośród minimalnych kryteriów określonych w załączniku I rozporządzenia (WE) nr 391/2009 lub zobowiązań określonych w art. 8 ust. 4 oraz art. 9, 10 i 11 rozporządzenia (WE) nr 391/2009 ujawniające poważne niedociągnięcia w strukturze uznanej organizacji, jej systemach, procedurach lub kontrolach wewnętrznych;

b) pogarszająca się skuteczność uznanej organizacji, biorąc pod uwagę decyzję Komisji 2009/491/WE [2], wskazuje na poważne uchybienia w strukturze tej organizacji, jej systemach, procedurach lub kontrolach wewnętrznych;

c) w toku oceny uznana organizacja rozmyślnie podała Komisji błędne, niepełne lub wprowadzające w błąd informacje bądź w inny sposób utrudniała przeprowadzenie tej oceny.

2. We wszelkich postępowaniach w sprawie naruszenia na mocy niniejszego rozporządzenia obowiązek udowodnienia naruszenia spoczywa na Komisji.

Artykuł 4

Obliczanie wysokości grzywien

1. Grzywnę w podstawowym wymiarze w wysokości 0,6 % całkowitych średnich obrotów uznanej organizacji, określonych zgodnie z art. 9, należy początkowo nałożyć za każde naruszenie stwierdzone na podstawie art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

2. W celu obliczenia indywidualnej grzywny w przypadku każdego naruszenia podstawowy wymiar grzywny, o którym mowa w ust. 1, zostaje zwiększony lub zmniejszony w oparciu o wagę i skutki naruszenia, w szczególności zakres, w jakim zagrożone zostało bezpieczeństwo lub ochrona środowiska, odpowiednio zgodnie z art. 5 i 6.

3. Maksymalna kwota każdej pojedynczej grzywny nie przekracza 1,8 % całkowitych średnich obrotów uznanej organizacji.

4. W przypadku gdy jedno działanie uznanej organizacji lub zaniechanie przez nią działania stanowi jedyną podstawę dwóch lub większej liczby naruszeń na podstawie art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 391/2009 stwierdzonych zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, kwota jednocześnie nałożonej grzywny jest równa wysokości najwyższej indywidualnej grzywny obliczonej w odniesieniu do danych naruszeń.

5. Łączna kwota grzywny nałożonej na uznaną organizację na mocy jednej decyzji jest równa sumie wszystkich indywidualnych grzywien wynikających z zastosowania ust. 1–4 niniejszego artykułu, bez uszczerbku dla maksymalnego pułapu ustanowionego na mocy art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, jak określono w art. 8 niniejszego rozporządzenia.

---

[1] Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 47.
[2] Dz.U. L 162 z 25.6.2009, s. 6.

Artykuł 5

Ocena wagi naruszenia

Przy ocenie wagi każdego naruszenia Komisja bierze pod uwagę wszystkie istotne okoliczności obciążające i łagodzące, a w szczególności:

a) czy działanie organizacji wynikało z zaniedbania czy z działania umyślnego;

b) liczbę działań lub zaniechań uznanej organizacji, które stanowią przyczynę naruszenia;

c) czy naruszenie dotyczyło pojedynczych biur, obszarów geograficznych czy całej organizacji;

d) czy doszło do ponownego wystąpienia działania uznanej organizacji lub zaniechania przez nią działania, które były przyczyną naruszenia;

e) czas trwania uchybienia;

f) czy doszło do wprowadzenia w błąd w odniesieniu do faktycznego stanu statków w świadectwach i poświadczeniach zgodności wydanych przez uznaną organizację lub do włączenia do nich informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd;

g) uprzednie sankcje, w tym kary finansowe, nałożone na tę samą uznaną organizację;

h) czy naruszenie wynika z umowy między uznanymi organizacjami lub uzgodnionej praktyki, które mają na celu lub których skutkiem jest naruszenie kryteriów i obowiązków przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 391/2009;

i) stopień staranności i wolę współpracy uznanej organizacji w zakresie ujawniania odnośnych działań lub zaniechań, jak również przy ustalaniu naruszeń przez Komisję.

Artykuł 6

Ocena skutków naruszenia

Podczas dokonywania oceny skutków każdego naruszenia, zwłaszcza zakresu, w jakim zagrożone zostało bezpieczeństwo i ochrona środowiska, Komisja bierze pod uwagę wszystkie istotne okoliczności obciążające i łagodzące, a w szczególności:

a) charakter i zakres uchybień rzeczywiście lub potencjalnie odnoszących się do jednostek, którym dana organizacja wystawia świadectwa, których to uchybień wyżej wymieniona organizacja w wyniku danego naruszenia przepisów nie wykryła lub może nie być w stanie wykryć, lub w odniesieniu do których nie zażądała lub może nie być w stanie zażądać terminowej korekty, biorąc pod uwagę w szczególności kryteria dotyczące zatrzymania statku, określone w załączniku X do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE [1] w sprawie kontroli państwa portu;

b) liczbę jednostek, którym dana organizacja wystawia świadectwa, rzeczywiście lub potencjalnie objętych naruszeniem;

c) wszelkie inne okoliczności stwarzające konkretne zagrożenia, takie jak rodzaj statków faktycznie lub potencjalnie objętych naruszeniem.

Artykuł 7

Okresowe kary pieniężne

1. Komisja może nałożyć na organizację, której to dotyczy, okresowe kary pieniężne, o których mowa w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, bez uszczerbku dla grzywien nakładanych na mocy art. 3, w celu zapewnienia, że zostaną podjęte działania zapobiegawcze i naprawcze wymagane przez Komisję w wyniku przeprowadzonej przez nią oceny uznanej organizacji.

2. W decyzji o nałożeniu grzywien na mocy art. 3 Komisja może również ustanowić okresowe kary pieniężne nakładane na uznaną organizację w przypadku gdy i na czas dopóty, dopóki nie dokona ona działań naprawczych lub występują nieuzasadnione opóźnienia w usuwaniu naruszenia.

3. W decyzji o nałożeniu okresowych kar pieniężnych ustala się termin, w którym uznana organizacja musi wykonać wymagane działania.

[1] Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 57.

4. Okresowe kary pieniężne stosuje się od dnia następującego po wygaśnięciu terminu ustalonego zgodnie z ust. 3 do dnia, w którym organizacja podjęła odpowiednie działania naprawcze, pod warunkiem że Komisja uznała czynności naprawcze za zadowalające.

5. Podstawowa kwota dzienna okresowych kar pieniężnych w przypadku każdego naruszenia wynosi 0,0033 % całkowitych średnich obrotów uznanej organizacji, obliczonych zgodnie z art. 9. W celu obliczenia indywidualnej kwoty okresowych kar pieniężnych za każde naruszenie, kwotę podstawową dostosowuje się na podstawie wagi naruszenia i z uwzględnieniem zakresu, w jakim zostało zagrożone bezpieczeństwo lub ochrona środowiska, w świetle art. 5 i 6 niniejszego rozporządzenia.

6. Komisja może zdecydować, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, a w szczególności w świetle pilności działań naprawczych, które mają zostać podjęte przez daną organizację, o zwiększeniu kwoty dziennej okresowych kar pieniężnych do następujących poziomów:

a) w przypadku gdy uznana organizacja przekracza termin ustanowiony w ust. 3 o więcej niż 120 dni: za każdy dzień, licząc od sto dwudziestego pierwszego do trzechsetnego dnia od upływu terminu o 0,005 % całkowitych średnich obrotów danej organizacji, obliczonych zgodnie z art. 9;

b) w przypadku gdy uznana organizacja przekracza termin ustanowiony na mocy pkt 3 o więcej niż 300 dni: za każdy dzień, licząc od trzysta pierwszego dnia od upływu terminu o 0,01 % całkowitych średnich obrotów danej organizacji, obliczonych zgodnie z art. 9.

7. Całkowita kwota okresowych kar pieniężnych nałożonych na mocy niniejszego artykułu, samodzielnie lub w uzupełnieniu do grzywien, nie może przekraczać maksymalnego pułapu ustanowionego zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, jak określono w art. 8 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Ustalenie maksymalnej łącznej kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych

Maksymalną łączną kwotę grzywien i okresowych kar pieniężnych nałożonych na uznaną organizację, zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, ustala się w następujący sposób:

a) łączna kwota grzywien nałożonych na uznaną organizację zgodnie z art. 4 w ciągu jednego roku obrotowego tej organizacji, biorąc pod uwagę datę wydania decyzji o nałożeniu grzywny, oraz, w przypadku wydania więcej niż jednej decyzji o nałożeniu grzywien na tę organizację, pierwszej decyzji nakładającej grzywnę na wspomnianą organizację, nie przekracza 5 % całkowitych średnich obrotów danej organizacji, obliczonych zgodnie z art. 9;

b) łączna kwota grzywien nałożonych na uznaną organizację zgodnie z art. 4 w ciągu jednego roku obrotowego tej organizacji ustalona zgodnie z ust. 1 i okresowych kar pieniężnych nakładanych w tej samej decyzji zgodnie z art. 7 ust. 2 oraz zwiększonych za czas niepodejmowania odpowiednich działań naprawczych przez organizację nie przekracza 5 % całkowitych średnich obrotów tej organizacji, obliczonych zgodnie z art. 9. Nie naruszając przepisów art. 21, wysokość okresowych kar pieniężnych ściąganych przez Komisję nie przekracza pułapu 5 %;

c) łączna kwota okresowych kar pieniężnych nałożonych na uznaną organizację zgodnie z art. 7 ust. 1 oraz zwiększonych za czas niepodejmowania odpowiednich działań naprawczych przez organizację nie przekracza 5 % całkowitych średnich obrotów tej organizacji, obliczonych zgodnie z art. 9. Nie naruszając przepisów art. 21, wysokość okresowych kar pieniężnych ściąganych przez Komisję nie przekracza pułapu 5 %.

Artykuł 9

Obliczanie obrotu

1. Do celów niniejszego rozporządzenia całkowite średnie obroty danej uznanej organizacji wynoszą jedną trzecią kwoty uzyskanej na drodze zsumowania, w ciągu trzech lat obrotowych poprzedzających decyzję Komisji, łącznych obrotów jednostki macierzystej, która dysponuje uznaniem, i wszystkich podmiotów prawnych objętych tym uznaniem na koniec każdego roku.

2. W przypadku grupy składającej potwierdzone skonsolidowane sprawozdania obrót, o którym mowa w ust. 1, odpowiada w odniesieniu do jednostki macierzystej oraz wszystkich podmiotów prawnych należących do tej grupy, które są objęte tym uznaniem na koniec każdego roku obrotowego, skonsolidowanym przychodom tych podmiotów.

3. W zastosowaniu ust. 1 i 2 pod uwagę bierze się jedynie działania wchodzące w zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

ROZDZIAŁ III

COFNIĘCIE UZNANIA

Artykuł 10

Cofnięcie uznania

1. Z inicjatywy własnej lub na wniosek państwa członkowskiego Komisja może przyjąć decyzję o cofnięciu uznania organizacji w przypadkach, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. a)–e) rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

2. W celu ustalenia, czy powtarzające się i rażące uchybienie stanowi niedopuszczalne zagrożenie dla bezpieczeństwa lub środowiska naturalnego zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 391/2009, należy uwzględnić następujące elementy:

a) informacje i okoliczności, o których mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, zwłaszcza w świetle okoliczności, o których mowa w art. 5 i 6 niniejszego rozporządzenia;

b) kryteria i, w zależności od przypadku, progi określone w decyzji Komisji 2009/491/WE.

3. W przypadku gdy grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone na uznaną organizację osiągną maksymalny pułap ustanowiony zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, a uznana organizacja nie podjęła odpowiednich działań naprawczych, Komisja może uznać, że cel zastosowania tych środków w postaci usunięcia wszelkich potencjalnych zagrożeń dla bezpieczeństwa lub środowiska nie został osiągnięty.

Artykuł 11

Procedura cofnięcia uznania na wniosek państwa członkowskiego

1. W przypadku gdy państwo członkowskie wnosi do Komisji o cofnięcie uznania organizacji zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, kieruje ono ten wniosek do Komisji z zachowaniem formy pisemnej.

2. Wnioskujące państwo członkowskie przedstawia uzasadnienie swojego wniosku w szczegółach i, w stosownych przypadkach, poprzez odniesienie do kryteriów wymienionych w art. 7 ust. 1 oraz okoliczności, o których mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, a także okoliczności wyszczególnionych w art. 10 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.

3. Wnioskujące państwo członkowskie dostarcza Komisji wszelkie niezbędne dokumenty dowodowe, które uzasadniają jego wniosek, odpowiednio sklasyfikowane i ponumerowane.

4. Komisja potwierdza na piśmie odbiór wniosku państwa członkowskiego.

5. Jeżeli Komisja uzna, że do podjęcia decyzji niezbędne są dodatkowe informacje, wyjaśnienia i dowody, niezwłocznie informuje o tym wnioskujące państwo członkowskie i zwraca się do niego o uzupełnienie jego wniosku, w razie konieczności w wyznaczonym terminie, który nie może być krótszy niż cztery tygodnie. Wniosku państwa członkowskiego nie uznaje się za kompletny do czasu przedłożenia wszystkich niezbędnych informacji.

6. Jeżeli Komisja uzna, iż wniosek państwa członkowskiego jest uzasadniony, w terminie jednego roku od otrzymania kompletnego wniosku kieruje ona pisemne zgłoszenie zastrzeżeń do organizacji, której to dotyczy, zgodnie z art. 12, w celu cofnięcia jej uznania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W tym przypadku wnioskującemu państwu członkowskiemu przyznawany jest status i prawa zainteresowanego państwa członkowskiego, określone w rozdziale IV niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli w tym samym terminie Komisja stwierdza, że wniosek państwa członkowskiego jest nieuzasadniony, informuje o tym wnioskujące państwo członkowskie, podając przyczyny takiego stwierdzenia, oraz wzywa do przedłożenia uwag w wyznaczonym terminie, który nie może być krótszy niż trzy miesiące. W terminie sześciu miesięcy po otrzymaniu tych uwag Komisja albo potwierdza, że wniosek jest nieuzasadniony, albo kieruje pisemne zgłoszenie zastrzeżeń, zgodnie z akapitem pierwszym.

7. Jeżeli Komisja stwierdzi, że wniosek państwa członkowskiego jest nieuzasadniony lub że pozostaje niekompletny po upływie terminu, o którym mowa w ust. 5, może ona zadecydować o włączeniu całości lub części tego wniosku oraz towarzyszącej mu dokumentacji do oceny uznanej organizacji, podejmowanej zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

8. Komisja informuje corocznie komitet COSS o wnioskach dotyczących cofnięcia uznania przedłożonych przez państwa członkowskie, jak również o trwających procedurach cofnięcia zapoczątkowanych przez Komisję.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY WSPÓLNE

Artykuł 12

Zgłoszenie zastrzeżeń

1. W przypadku gdy Komisja uzna, że istnieją podstawy do nałożenia grzywny i okresowych kar pieniężnych na uznaną organizację zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, lub do cofnięcia uznania organizacji zgodnie z art. 7 tego rozporządzenia, kieruje ona pisemne zgłoszenie zastrzeżeń do tej organizacji i informuje o tym zainteresowane państwa członkowskie.

2. Zgłoszenie zastrzeżeń zawiera:

a) szczegółowy opis działań i zaniechań uznanej organizacji, włącznie z opisem stanu faktycznego oraz wskazanie, w stosownych przypadkach, przepisów rozporządzenia (WE) nr 391/2009, które zdaniem Komisji zostały naruszone przez uznaną organizację;

b) wskazanie odpowiednich dowodów, na których oparte są odnośne ustalenia, w tym w odniesieniu do sprawozdania z kontroli, sprawozdania z oceny oraz wszelkich innych stosownych dokumentów, które zostały wcześniej przekazane organizacji przez Komisję lub Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego, działającą w imieniu Komisji;

c) pouczenie, że Komisja może nałożyć grzywny i okresowe kary pieniężne lub cofnąć uznanie zgodnie z art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

3. Przekazując zgłoszenie zastrzeżeń, Komisja zwróci się do uznanej organizacji i zainteresowanych państw członkowskich o przedłożenie uwag na piśmie w wyznaczonym terminie, który nie może w żadnym przypadku być krótszy niż sześć tygodni, licząc od daty otrzymania pisemnego zgłoszenia zastrzeżeń. Komisja nie jest zobowiązana do uwzględnienia wniosków otrzymanych po upływie tego terminu, bez uszczerbku dla przepisów art. 24 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

4. Przedłożenie zgłoszenia zastrzeżeń nie ma skutku zawieszającego w odniesieniu do oceny organizacji, której to dotyczy. W dowolnym momencie przed przyjęciem decyzji w sprawie nałożenia grzywny i okresowych kar pieniężnych lub cofnięciem uznania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem Komisja może przeprowadzić dodatkowe inspekcje biur i obiektów organizacji, dokonać wizytacji statków dopuszczonych przez organizację lub zażądać od uznanej organizacji w formie pisemnej dostarczenia dodatkowych informacji odnoszących się do spełniania przez nią kryteriów i obowiązków zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009.

5. W dowolnym momencie przed przyjęciem decyzji w sprawie nałożenia grzywny i okresowych kar pieniężnych lub cofnięciem uznania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, Komisja może zmienić swoją ocenę uznanej organizacji, której to dotyczy. Jeżeli nowa ocena uznanej organizacji różni się od oceny, która doprowadziła do pisemnego zgłoszenia zastrzeżeń, ponieważ odkryto nowe fakty lub z powodu nowych naruszeń bądź nowych okoliczności dotyczących wagi naruszenia lub jego skutków dla bezpieczeństwa i środowiska naturalnego, Komisja wydaje nowe oświadczenie o zastrzeżeniach.

Artykuł 13

Wnioski o udzielenie informacji

Aby uzyskać wyjaśnienie faktów do celów art. 12, Komisja może zażądać na piśmie od uznanej organizacji przedstawienia ustnych lub pisemnych wyjaśnień, szczegółowych informacji lub dokumentów w określonym terminie, który w żadnym wypadku nie może być krótszy niż cztery tygodnie. W takim przypadku Komisja informuje uznaną organizację o okresowych karach pieniężnych oraz grzywnach, które mogą zostać nałożone z tytułu niezastosowania się do wniosku lub w przypadku nieuzasadnionych opóźnień w dostarczaniu informacji bądź przekazania Komisji informacji celowo nieprawdziwych, niepełnych lub wprowadzających w błąd.

Artykuł 14

Rozprawa

1. Na wniosek uznanej organizacji, do której skierowano pisemne zgłoszenie zastrzeżeń, Komisja oferuje tej organizacji możliwość przedstawienia argumentów podczas rozprawy.

2. Komisja wezwie właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich i może, z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanych państw członkowskich, zaprosić wszelkie inne podmioty mające uzasadniony interes w przedmiotowych naruszeniach, do wzięcia udziału w rozprawie. Komisja może zdecydować, że będzie ją wspierać Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego.

3. Osoby fizyczne lub prawne zaproszone do udziału w rozprawie uczestniczą w niej osobiście lub są reprezentowane przez swych prawnych lub upoważnionych przedstawicieli. Państwa członkowskie są reprezentowane przez urzędników danego państwa członkowskiego.

4. Rozprawy są niejawne. Każda osoba zaproszona do uczestnictwa może być przesłuchiwana oddzielnie lub w obecności innych osób zaproszonych do stawienia się, z uwzględnieniem uzasadnionego interesu uznanej organizacji oraz innych stron w zakresie ochrony ich tajemnic handlowych i innych poufnych informacji.

5. Zeznania każdej wysłuchiwanej osoby są rejestrowane. Na żądanie zapis rozprawy udostępnia się osobom, które w niej uczestniczyły, i zainteresowanym państwom członkowskim.

Artykuł 15

Okresowe kary pieniężne z tytułu braku współpracy

1. Jeżeli Komisja zamierza przyjąć decyzję o nałożeniu okresowych kar pieniężnych, o których mowa w art. 7 ust. 1, na uznaną organizację, która nie podjęła lub z nieuzasadnionego powodu opóźniła podjęcie działań zapobiegawczych i naprawczych, o które wnioskowała Komisja, uprzednio powiadamia ona o tym daną uznaną organizację na piśmie.

2. Powiadomienie przez Komisję zgodnie z ust. 1 zawiera odniesienie do szczegółowych działań zapobiegawczych i naprawczych, które nie zostały podjęte przez uznaną organizację, i dokumentacji dowodowej, a także informację o okresowych karach pieniężnych, których nałożenie na uznaną organizację Komisja w związku z tym obecnie rozważa.

3. Komisja ustala termin, w którym uznana organizacja może przedstawić Komisji na piśmie swoje uwagi. Komisja nie jest zobowiązana do uwzględniania pisemnych uwag otrzymanych po upływie tego terminu.

Artykuł 16

Dostęp do akt

1. Na wniosek uznanej organizacji, do której skierowano pisemne zgłoszenie zastrzeżeń, Komisja umożliwia dostęp do akt zawierających dokumenty i inne dowody zebrane przez Komisję w sprawie domniemanego naruszenia.

2. Komisja ustala datę i wydaje stosowne uzgodnienia praktyczne dotyczące dostępu uznanej organizacji do akt, który może być udzielony wyłącznie w formie elektronicznej.

3. Na żądanie uznanej organizacji, której dotyczy postępowanie, Komisja udostępnia wykaz wszystkich dokumentów zawartych w aktach.

4. Uznana organizacja, której dotyczy postępowanie, ma prawo dostępu do dokumentów i informacji w nich zawartych. Przy udzielaniu takiego dostępu Komisja należycie bierze pod uwagę tajemnice handlowe, informacje poufne lub wewnętrzny charakter dokumentów wydanych przez Komisję lub Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego.

5. Do celów ust. 4 wewnętrzne dokumenty Komisji i Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego mogą obejmować:

a) dokumenty lub części dokumentów dotyczące wewnętrznych obrad Komisji i jej służb oraz Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego, w tym opinie i zalecenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego skierowane do Komisji;

b) dokumenty lub części dokumentów stanowiące część korespondencji pomiędzy Komisją i Europejską Agencją Bezpieczeństwa Morskiego lub między Komisją a państwami członkowskimi.

Artykuł 17

Reprezentacja prawna

Uznana organizacja ma prawo do reprezentacji prawnej na wszystkich etapach postępowania na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 18

Poufność, tajemnica zawodowa i prawo do zachowania milczenia

1. Postępowanie na mocy niniejszego rozporządzenia przeprowadza się zgodnie z zasadami poufności i tajemnicy zawodowej.

2. Komisja, Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego i władze zainteresowanych państw członkowskich, a także ich urzędnicy, pracownicy i inne osoby pracujące pod ich nadzorem, nie mogą ujawniać informacji, które zostały uzyskane lub są wymieniane na podstawie niniejszego rozporządzenia, i które, z uwagi na swój charakter, są objęte obowiązkiem zachowania poufności zawodowej i tajemnicy zawodowej.

3. Każda uznana organizacja lub inne osoby przekazujące informacje lub uwagi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wyraźnie wskazują, z odpowiednim uzasadnieniem, materiał uznany za poufny oraz przedstawiają osobną wersję nieobjętą klauzulą poufności w terminie ustalonym przez Komisję.

4. Komisja może również wymagać od uznanych organizacji i innych zainteresowanych stron wskazania, które części sprawozdania, pisemnego zgłoszenia zastrzeżeń lub decyzji wydanej przez Komisję zawierają — ich zdaniem — tajemnice handlowe.

5. W przypadku braku wskazania, o którym mowa w ust. 3 i 4, Komisja może uznać, że dane dokumenty lub uwagi nie zawierają poufnych informacji.

6. Nie naruszając przepisów art. 9 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, uznana organizacja ma prawo do zachowania milczenia w sytuacjach, w których byłaby zmuszona do udzielenia odpowiedzi mogących się wiązać z uznaniem przez nią zaistnienia naruszenia.

Artykuł 19

Decyzja

1. Decyzja o nałożeniu grzywien, okresowych kar pieniężnych lub cofnięciu uznania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem jest oparta wyłącznie na podstawach, w odniesieniu do których uznana organizacja, której to dotyczy, miała możliwość przedstawić swoje uwagi.

2. W decyzji dotyczącej nałożenia grzywny lub okresowej kary pieniężnej oraz ustalania ich właściwej wysokości uwzględnia się zasady skuteczności, proporcjonalności oraz funkcji odstraszającej.

3. Przyjmując środki zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz podejmując decyzję o wadze odnośnych działań lub zaniechań oraz ich skutkach dla bezpieczeństwa i środowiska naturalnego, Komisja bierze pod uwagę już podjęte na podstawie tych samych faktów środki krajowe wobec danej uznanej organizacji, w szczególności w przypadkach gdy organizacja ta była już przedmiotem postępowania sądowego lub postępowania egzekucyjnego.

4. Działania i zaniechania uznanej organizacji, na których podstawie podjęto środki zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, nie mogą być przedmiotem innych środków. Te działania lub zaniechania mogą być jednakże brane pod uwagę w kolejnych decyzjach przyjmowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w celu dokonania oceny ich ponownego wystąpienia.

5. Decyzję o nałożeniu okresowych kar pieniężnych lub decyzję o nałożeniu grzywien i okresowych kar pieniężnych Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą mającą zastosowanie na mocy art. 12 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

6. Decyzję o cofnięciu uznania uznanej organizacji Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą mającą zastosowanie na mocy art. 12 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 391/2009.

Artykuł 20

Środki odwoławcze, powiadomienia i publikacja

1. Komisja informuje uznaną organizację o przysługujących jej środkach odwoławczych.

2. Komisja powiadamia o swojej decyzji Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego i państwa członkowskie w celach informacyjnych.

3. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności ze względu na bezpieczeństwo lub ochronę środowiska, Komisja może podać swoją decyzję do publicznej wiadomości. Publikując szczegóły decyzji oraz informując państwa członkowskie, Komisja uwzględnia uzasadniony interes uznanej organizacji oraz innych osób.

Artykuł 21

Egzekucja grzywien i kar pieniężnych

Komisja przystępuje do egzekucji grzywien i kar pieniężnych poprzez ustanowienie nakazu egzekucyjnego oraz wydanie noty debetowej skierowanej do uznanej organizacji, zgodnie z przepisami art. 78–80 i 83 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE, Euratom) nr 966/2012 ([1]) oraz art. 80–92 Rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/2012 ([2]).

Artykuł 22

Terminy przedawnienia dotyczące nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych

1. Prawo Komisji do nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych na uznaną organizację zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wygasa po upływie pięciu lat od dnia, w którym doszło do popełnienia przez uznaną organizację działania lub zaniechania, które doprowadziło do naruszenia stwierdzonego zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia. Jednakże w przypadku ciągłych lub powtarzających się działań lub zaniechań, które doprowadzają do naruszenia, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia zaprzestania działania lub zaniechania.

Prawo Komisji do nałożenia okresowych kar pieniężnych na uznaną organizację zgodnie z art. 15 niniejszego rozporządzenia wygasa po trzech latach od dnia, w którym doszło do popełnienia przez uznaną organizację działania lub zaniechania, w odniesieniu do których Komisja zwróciła się o podjęcie odpowiednich działań zapobiegawczych i naprawczych.

2. Wszelkie działania, podejmowane przez Komisję lub Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego w celu dokonania oceny lub postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w odniesieniu do działania lub zaniechania ze strony uznanej organizacji, przerywają dany termin przedawnienia określony w ust. 1. Przerwanie biegu przedawnienia następuje ze skutkiem od dnia powiadomienia uznanej organizacji o podjętym działaniu Komisji.

3. Każde przerwanie biegu powoduje, że termin przedawnienia zaczyna biec od nowa. Termin przedawnienia nie może jednak przekraczać dwukrotności początkowego terminu przedawnienia, z wyjątkiem przypadku, gdy bieg przedawnienia został zawieszony zgodnie z ust. 4.

4. Bieg przedawnienia dotyczącego nałożenia okresowych kar pieniężnych zostaje zawieszony na okres, w którym decyzja Komisji jest przedmiotem postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 23

Terminy przedawnienia dotyczące ściągania grzywien i okresowych kar pieniężnych

1. Prawo do wszczęcia procedury egzekucji grzywien i okresowych kar pieniężnych wygasa po upływie roku od czasu uprawomocnienia się decyzji podjętej na podstawie art. 19.

2. Bieg terminu przedawnienia, o którym mowa w ust. 1, zostaje przerwany przez podjęcie przez Komisję lub państwo członkowskie działające na wniosek Komisji jakiegokolwiek działania w celu wyegzekwowania zapłacenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych.

3. Każde przerwanie biegu powoduje, że termin przedawnienia zaczyna biec od nowa.

4. Okresy przedawnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, zostają zawieszone:

a) do upływu terminu przyznanego na zapłatę;

b) na czas zawieszenia egzekucji płatności na podstawie postanowienia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

([1]) Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.
([2]) Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1.

Artykuł 24

Stosowanie terminów

1. Terminy określone w niniejszym rozporządzeniu biegną od dnia następującego po otrzymaniu lub osobistym dostarczeniu powiadomienia Komisji.

2. W przypadku korespondencji kierowanej do Komisji odnośny termin uważa się za spełniony, jeżeli została ona wysłana przesyłką poleconą przed upływem tego terminu.

3. Ustalając terminy, Komisja uwzględnia zarówno prawa do rzetelnego procesu sądowego, jak i konkretne okoliczności każdej procedury podejmowania decyzji na podstawie niniejszego rozporządzenia.

4. W stosownych przypadkach i na uzasadniony wniosek złożony przed upływem pierwotnie wyznaczonego terminu, terminy mogą zostać przedłużone.

Artykuł 25

Współpraca z właściwymi organami krajowymi

Informacje przekazane przez właściwe organy krajowe w odpowiedzi na żądanie Komisji są wykorzystywane przez Komisję jedynie w następujących celach:

a) do wykonania zadań powierzonych jej w celu udzielania uznanym organizacjom uznania oraz sprawowania nad nimi nadzoru na mocy rozporządzenia (WE) nr 391/2009;

b) jako dowody na potrzeby procesu decyzyjnego na mocy niniejszego rozporządzenia, nie naruszając przepisów jego art. 16 i 18.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 26

Stosowanie

Wydarzenia, które nastąpiły przed datą wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 391/2009, nie skutkują podjęciem jakichkolwiek środków zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 27

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Dane w pierwszej kolumnie poniższej tabeli odnoszą się do stosownych przepisów rozporządzenia (WE) nr 391/2009 i załącznika I do tego rozporządzenia, w którym do celów niniejszego rozporządzenia zostały utworzone grupy kryteriów i obowiązków, z których każde daje początek jednemu naruszeniu. W przypadku zobowiązań określonych w tekście rozporządzenia (WE) nr 391/2009 zapis w pierwszej kolumnie odnosi się do odpowiedniego artykułu i ustępu. W przypadku kryteriów wymienionych w załączniku I do wspomnianego rozporządzenia pierwsza kolumna odnosi się do odpowiedniej części, kryterium, podkryterium i punktu.

Kolumna druga zawiera ogólny opis każdej grupy wyłącznie w celu ułatwienia identyfikacji.

Przepisy rozporządzenia (WE) nr 391/2009	Zakres tematyczny odpowiednich grup
Art. 8 ust. 4	Ujawnienie wyników przeglądu systemu zarządzania jakością
Art. 9 ust. 1 i kryterium B.4	Dostęp do informacji i dokumentów statku
Art. 9 ust. 2	Dostęp do statków
Art. 10 ust. 1 część pierwsza	Konsultacje pod kątem równoważności i harmonizacji przepisów i procedur oraz wspólnych interpretacji konwencji międzynarodowych
Art. 10 ust. 1 część druga	Wzajemne uznawanie
Art. 10 ust. 3	Współpraca z administracją kontroli państwa portu
Art. 10 ust. 4	Informacje dla Komisji, państw członkowskich i innych zainteresowanych stron w odniesieniu do, między innymi, sklasyfikowanej floty, przeniesień, zmian, zawieszeń i cofnięć klasy
Art. 10 ust. 5	Możliwości państwa bandery w zakresie zapewnienia doradztwa odnośnie do potrzeby pełnej inspekcji statków podlegających obniżeniu klasy lub zmianie klasy przed wystawieniem przez organizację świadectw statutowych
Art. 10 ust. 6	Wymagania w przypadkach przeniesienia klasy
Art. 11 ust. 1, 2, 3 i 5	Podejmowanie wszelkich niezbędnych środków w celu ustanowienia, utrzymywania i zapewnienia skutecznego funkcjonowania niezależnej jednostki oceny jakości i certyfikacji, zgodnie z wymaganiami rozporządzenia
Kryterium A.1	Osobowość prawna i wymagania dotyczące audytu
Kryterium A.2	Udokumentowane należyte doświadczenie w ocenie projektu i budowy statków handlowych
Kryteria A.3, B.1 i B.7 lit. g)	Wystarczająca i odpowiednia kadra pracownicza, światowy zasięg usług, wyłączność inspektorów
Kryteria A.4 oraz B.7 lit. a)	Ustanowienie i utrzymywanie zestawu kompleksowych przepisów klasy i procedur
Kryterium A.5	Rejestr statków
Kryterium A.6	Niezależność, bezstronność i konflikt interesów
Kryteria A.7, B.7 lit. c) część pierwsza oraz B.7 lit. k)	Wymagania odnośnie do działań statutowych z wyjątkiem Międzynarodowego Kodeksu Zarządzania Bezpieczeństwem (ISM)
Kryterium B.2	Kodeks etyczny
Kryterium B.3	Poufność informacji wymaganych przez administrację

Przepisy rozporządzenia (WE) nr 391/2009	Zakres tematyczny odpowiednich grup
Kryterium B.5	Prawa własności intelektualnej stoczni, dostawców wyposażenia i właścicieli statków
Kryteria B.6, B.7 lit. b) część druga, B.7 lit. c) część druga, B.7 lit. i) oraz B.8	System zarządzania jakością włącznie z dokumentacją
Kryterium B.7 lit. b) część pierwsza	Stosowanie przepisów klasy i procedur
Kryterium B.7 lit. d)	Zakresy odpowiedzialności, uprawnień i wzajemnych powiązań personelu
Kryterium B.7 lit. e)	Działania w warunkach kontrolowanych
Kryterium B.7 lit. f)	Nadzór nad pracą wykonywaną przez inspektorów i innych pracowników
Kryterium B.7 lit. h)	System szkolenia i kwalifikacji inspektorów
Kryterium B.7 lit. j)	Kompleksowy system audytu wewnętrznego we wszystkich placówkach
Kryterium B.7 lit. l)	Odpowiedzialność i kontrola nad biurami regionalnymi i inspektorami
Kryterium B.9	Bezpośrednia wiedza i zdolność oceny
Kryterium B.10	Międzynarodowy Kodeks Zarządzania Bezpieczeństwem (ISM)
Kryterium B.11	Udział zainteresowanych stron w opracowywaniu przepisów i procedur

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 789/2014

z dnia 18 lipca 2014 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku") ([1]),

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ([2]), w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje — zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej — kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

(2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji,

za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

([1]) Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.
([2]) Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod państw trzecich (1)	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MK	59,9
	TR	65,0
	ZZ	62,5
0707 00 05	AL	74,4
	MK	27,7
	TR	76,0
	ZZ	59,4
0709 93 10	TR	90,3
	ZZ	90,3
0805 50 10	AR	128,4
	BO	100,6
	CL	123,3
	EG	75,0
	NZ	145,2
	TR	148,4
	UY	123,0
	ZA	126,8
	ZZ	121,3
0808 10 80	AR	202,7
	BR	109,0
	CL	104,0
	NZ	128,5
	PE	57,3
	US	145,1
	ZA	131,9
	ZZ	125,5
0808 30 90	AR	161,6
	CL	81,9
	NZ	97,5
	ZA	112,3
	ZZ	113,3
0809 10 00	BA	82,8
	TR	231,6
	XS	80,5
	ZZ	131,6
0809 29 00	TR	375,8
	ZZ	375,8

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod państw trzecich (1)	Standardowa wartość w przywozie
0809 30	MK	70,6
	TR	147,8
	XS	50,2
	ZZ	89,5
0809 40 05	BA	71,2
	MK	53,5
	ZZ	62,4

(1) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ" odpowiada „innym pochodzeniom".

DECYZJE

DECYZJA RADY 2014/475/WPZiB

z dnia 18 lipca 2014 r.

zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 17 marca 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/145/WPZiB ([1]).

(2) Zważywszy na powagę sytuacji na Ukrainie należy rozszerzyć warunki zamrożenia funduszy i zasobów gospodarczych w celu zastosowania tych środków wobec osób prawnych, podmiotów lub organów, które materialnie lub finansowo wspierają działania podważające integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażają.

(3) Unia musi podjąć dalsze działania, aby wdrożyć te środki.

(4) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2014/145/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Artykuł 2 ust. 1 decyzji Rady 2014/145/WPZiB otrzymuje brzmienie:

„1. Zamraża się wszystkie środki finansowe i zasoby ekonomiczne należące do, lub będące w posiadaniu lub pod kontrolą:

— osób fizycznych ponoszących odpowiedzialność za, aktywnie wspierających lub aktywnie realizujących działania lub polityki, które podważają integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub stabilność lub bezpieczeństwo na Ukrainie lub im zagrażają, lub które utrudniają czynności organizacji międzynarodowych na Ukrainie oraz osób fizycznych lub prawnych, podmiotów i organów z nimi powiązanych,

— osób prawnych, podmiotów lub organów, które materialnie lub finansowo wspierają działania podważające integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażają, lub

— osób prawnych, podmiotów lub organów na Krymie lub w Sewastopolu, których własność została przeniesiona w sposób sprzeczny z prawem ukraińskim, lub osób prawnych, podmiotów lub organów, które odniosły korzyści w związku z takim przeniesieniem własności,

wymienionych w załączniku.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 lipca 2014 r.

W imieniu Rady
S. GOZI
Przewodniczący

([1]) Decyzja Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. L 78 z 17.3.2014, s. 16).

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 17 lipca 2014 r.

zatwierdzająca metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Szwecji i uchylająca decyzję Komisji 97/370/WE

(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 4946)

(Jedynie tekst w języku szwedzkim jest autentyczny)

(2014/476/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ([1]), w szczególności jego art. 20 lit. p),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z sekcją B.IV pkt 1 załącznika IV do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 klasyfikacja tusz wieprzowych ma być dokonywana poprzez ocenianie zawartości chudego mięsa za pomocą metod klasyfikowania zatwierdzonych przez Komisję, a zatwierdzać można jedynie statystycznie udowodnione metody szacowania oparte na pomiarach fizycznych jednej lub kilku części anatomicznych tuszy wieprzowej. Zatwierdzenie metod klasyfikacji powinno zależeć od zgodności z maksymalną tolerancją błędu statystycznego przy dokonywaniu oceny. Tolerancję tę określono w art. 23 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1249/2008 ([2]).

(2) Decyzją Komisji 97/370/WE ([3]) w Szwecji zatwierdzono stosowanie trzech metod klasyfikacji tusz wieprzowych.

(3) Jako że zatwierdzone metody klasyfikacji wymagają dostosowania technicznego, Szwecja skierowała do Komisji wniosek o zatwierdzenie zmiany wzoru stosowanego w metodach „Intra-scope (Optical Probe)", „Hennessy Grading Probe (HGP II)" i „AutoFom", jak również o zatwierdzenie na swoim terytorium dwóch nowych metod klasyfikacji tusz wieprzowych: „Fat-O-Meat'er II (FOM II)" i „Hennessy Grading Probe 7 (HGP 7)". Szwecja przedstawiła w protokole przewidzianym w art. 23 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1249/2008 szczegółowy opis próbnego rozbioru, podając podstawy, na których wspomniane wzory są oparte, wyniki próbnego rozbioru oraz równania stosowane do szacowania procentowej zawartości chudego mięsa.

(4) Analiza wniosku wykazała, że warunki zatwierdzenia tych nowych wzorów i metod zostały spełnione. Należy zatem zezwolić na stosowanie przedmiotowych wzorów i metod w Szwecji.

(5) Nie należy zezwalać na zmiany urządzeń lub metod klasyfikacji, chyba że zostaną one wyraźnie zatwierdzone decyzją wykonawczą Komisji.

(6) Ze względu na przejrzystość i pewność prawa należy przyjąć nową decyzję. Należy zatem uchylić decyzję 97/370/WE.

(7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

([1]) Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.
([2]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1249/2008 z dnia 10 grudnia 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrożenia wspólnotowych skal klasyfikacji tusz wołowych, wieprzowych i baranich oraz raportowania ich cen (Dz.U. L 337 z 16.12.2008, s. 3).
([3]) Dz.U. L 157 z 14.6.1997, s. 19.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zgodnie z sekcją B.IV pkt 1 załącznika IV do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 niniejszym zatwierdza się stosowanie następujących metod klasyfikacji tusz wieprzowych w Szwecji:

a) przyrząd „Intra-scope (Optical Probe)" oraz związane z nim metody oceny, których szczegółowy opis podano w części I załącznika;

b) przyrząd „Hennessy Grading Probe 2 (HGP 2)" oraz związane z nim metody oceny, których szczegółowy opis podano w części II załącznika;

c) przyrząd „Autofom III" oraz związane z nim metody oceny, których szczegółowy opis podano w części III załącznika;

d) przyrząd „Fat-O-Meat'er II (FOM II)" oraz związane z nim metody oceny, których szczegółowy opis podano w części IV załącznika;

e) przyrząd „Hennessy Grading Probe 7 (HGP 7)" oraz związane z nim metody oceny, których szczegółowy opis podano w części V załącznika.

Artykuł 2

Nie zezwala się na zmiany zatwierdzonych przyrządów lub metod klasyfikacji, chyba że zmiany te zostaną wyraźnie zatwierdzone decyzją wykonawczą Komisji.

Artykuł 3

Decyzja 97/370/WE traci moc.

Artykuł 4

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 lipca 2014 r.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Szwecji.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
Dacian CIOLOŞ
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

METODY KLASYFIKACJI TUSZ WIEPRZOWYCH W SZWECJI

CZĘŚĆ I

Intrascope (sonda optyczna)

1. Zasady określone w niniejszej części stosuje się w przypadku, gdy klasyfikacji tusz wieprzowych dokonuje się za pomocą przyrządu zwanego "Intrascope" (sonda optyczna).

2. Przyrząd wyposażony jest w sześciokątną sondę o maksymalnej szerokości 12 mm (19 mm ma ostrze na czubku sondy), zawierającą okienko wziernikowe i źródło światła wraz z przesuwanym cylindrem.

3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$Y = 68{,}1839 - 0{,}55266 \times SP_F1$$

gdzie:

SP_F1: grubość słoniny włącznie ze skórą w milimetrach zmierzona 8 centymetrów od linii środkowej tuszy bezpośrednio za ostatnim żebrem.

4. Niniejszy wzór dotyczy tusz ważących między 50 a 120 kg.

CZĘŚĆ II

Hennessy Grading Probe 2 (HGP 2)

1. Zasady określone w niniejszej części stosuje się w przypadku, gdy klasyfikacji tusz wieprzowych dokonuje się za pomocą przyrządu zwanego „Hennessy Grading Probe 2" (HGP 2).

2. Spektroskopowa sonda Hennessy zapisuje profile pomiarów wygenerowane z zapisów w ułamkach milimetrów, odległości wnikania oraz sygnał światła odbitego.

3. Wybierane są konkretne szerokości pasma optycznego, aby zapewnić optymalne informacje, które można uzyskać pomiędzy różnymi tkankami obiektywnie analizowanego gatunku oraz w obrębie tych tkanek.

4. Przyrząd „Hennessy Grading Probe" jest wyposażony w sondę o średnicy 5,95 milimetrów wraz z przylegającym ostrzem o średnicy 6,3 mm, zawierającą fotodiodę (Siemens LED typu LYU 260-EO i fotodetektor typu 58 MR), a jego odcinek pomiarowy wynosi od 0 do 120 mm.

5. Wyniki pomiarów są przekształcane w szacunkową zawartość chudego mięsa za pomocą samego HGP 2 oraz podłączonego do niego komputera.

6. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$Y = 68{,}9849 - 0{,}61123 \times GP2_F1 - 0{,}28522 \times GP2_F2 + 0{,}0242 \times GP2_M$$

gdzie:

GP2_F1: grubość słoniny włącznie ze skórą w milimetrach zmierzona 8 centymetrów od linii środkowej tuszy bezpośrednio za ostatnim żebrem;

GP2_F2: grubość słoniny włącznie ze skórą w milimetrach zmierzona 6 centymetrów od linii środkowej tuszy 12 cm w kierunku głowy w porównaniu do F1;

GP2_M: grubość mięśnia w milimetrach, zmierzona w tym samym czasie i w tym samym miejscu co F2.

7. Niniejszy wzór dotyczy tusz ważących pomiędzy 50 a 120 kg.

CZĘŚĆ III

AutoFom III

1. Zasady określone w niniejszej części stosuje się w przypadku, gdy klasyfikacji tusz wieprzowych dokonuje się za pomocą przyrządu o nazwie „AutoFom III".

2. AutoFom III wykorzystuje technologię ultradźwiękową i umożliwia cyfrowy, trójwymiarowy skan tuszy. Ultradźwiękowy obraz jest generowany przez 16 przetworników osadzonych w szeregu ze stali nierdzewnej.

3. Zawartość chudego mięsa w tuszy wieprzowej, zgodnie z unijną metodą referencyjną, określa się według wzoru na podstawie zmiennych on-line pochodzących z obrazu wytworzonego przez ultradźwięki. Z analizy obrazu uzyskuje się ponad 50 zmiennych on-line. Analiza statystyczna ogranicza informacje do dwóch części składowych, z których każda stanowi liniowe połączenie tych samych sześciu zmiennych on-line. Ostateczny wzór wyrażony jest przez zmienne on-line:

$$Y = 55{,}2971 - 0{,}27747 \times R2P4 - 0{,}24594 \times R2P11 + 4{,}59557 \times R2P12 - 0{,}22981 \times R2P15 + 0{,}11882 \times R3P5 - 0{,}11719 \times R4P3$$

gdzie:

R2P4: p2_selected_fat_mm. Pomiar okrywy tłuszczowej P2 w wybranym miejscu w milimetrach;

R2P11: minpair_value. Maska filtrująca, która wybiera dwa regiony w odległości 14 cm, ma zastosowanie do wektora przekroju poprzecznego. Jest to minimalna wartość wyniku z zastosowania filtra wektora;

R2P12: P2_skew. Stosunek wybranego P2 i niewybranego P2. Faktycznie wykorzystywane ostrze znajduje się nieco bardziej środka, tak aby wartość była bardziej tolerancyjna dla bardzo odchylonych tusz. Wartość jest zawsze większa lub równa 1,0;

R2P15: minpair_value v2. Druga wersja wartości minpair.

Powierzchnia mięsa/żeber

R3P5: max_meat_mm. Maksymalna wartość pomiaru grubości warstwy mięsa. Maksymalna wartość pomiaru na wysokości żeber pomniejszona o minimalną wartość pomiaru grubości okrywy tłuszczowej w przeliczeniu na milimetry.

Okrywa tłuszczowa 1 Powierzchnia tłuszczu wewnętrznego.

Warstwa okrywy tłuszczowej 1 jest mierzona na szynce i na wysokości pomiędzy piątym a szóstym żebrem. Są to tzw. punkty B.

R4P3: fat1_p2_selected. Pomiary okrywy tłuszczowej 1 w wybranym punkcie P2.

4. Niniejszy wzór dotyczy tusz ważących pomiędzy 50 a 120 kg.

CZĘŚĆ IV

Fat-O-Meat'er II (FOM II)

1. Zasady określone w niniejszej części stosuje się w przypadku, gdy klasyfikacji tusz wieprzowych dokonuje się za pomocą przyrządu zwanego „Fat-O-Meater I" (FOM I).

2. Przyrząd stanowi nową wersję systemu pomiarowego Fat-O-Meat'er. FOM II składa się z optycznej sondy z nożem, urządzenia do pomiaru głębokości o odcinku pomiarowym wynoszącym od 0 do 125 milimetrów oraz panelu do gromadzenia i analizy danych — Carometec Touch Panel i15 computer (Ingress Protection IP69K). Przyrząd FOM II sam przelicza wyniki pomiarów na przybliżoną procentową zawartość chudego mięsa.

3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$Y = 68{,}5549 - 0{,}5485 \times FOM_F1 - 0{,}26491 \times FOM_F2 + 0{,}0153 \times FOM_M$$

gdzie:

FOM_F1: grubość słoniny w milimetrach, zmierzona 8 cm od linii środkowej tuszy pomiędzy trzecim i czwartym kręgiem lędźwiowym;

FOM_F2: grubość słoniny w milimetrach, zmierzona 6 cm od linii środkowej tuszy pomiędzy trzecim i czwartym kręgiem lędźwiowym;

FOM_M: grubość mięśnia w milimetrach, zmierzona w tym samym czasie i w tym samym miejscu co F2.

4. Niniejszy wzór dotyczy tusz ważących pomiędzy 50 a 120 kg.

CZĘŚĆ V

Hennessy Grading Probe 7 (HGP 7)

1. Zasady określone w niniejszej części stosuje się w przypadku, gdy klasyfikacji tusz wieprzowych dokonuje się za pomocą przyrządu o nazwie „Hennessy Grading Probe 7" (HGP 7).

2. Spektroskopowa sonda Hennessy zapisuje profile pomiarów wygenerowane z zapisów w ułamkach milimetrów, odległości wnikania oraz sygnał światła odbitego.

3. Konkretne szerokości pasma optycznego są wybrane, aby zapewnić optymalne informacje, które można uzyskać pomiędzy różnymi tkankami obiektywnie analizowanego gatunku oraz w obrębie tych tkanek.

4. Przyrząd „Hennessy Grading Probe" jest wyposażony w sondę o średnicy 5,95 milimetrów wraz z przylegającym ostrzem o średnicy 6,3 mm, zawierającą fotodiodę (Siemens LED typu LYU 260-EO i fotodetektor typu 58 MR) oraz posiadającą odległość operacyjną między 0 a 120 mm.

5. Wyniki pomiarów są przekształcane w szacunkową zawartość chudego mięsa za pomocą samego HGP7 oraz podłączonego do niego komputera.

6. Ocena krzywej pomiarowej nieznacznie różni się między HGP 2 i HGP 7.

7. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$Y = 69{,}199 - 0{,}70871 \times GP7_F1 - 0{,}20261 \times GP7_F2 + 0{,}0272 \times GP7_M$$

gdzie:

GP7_F1: grubość słoniny włącznie ze skórą w milimetrach zmierzona 8 centymetrów od linii środkowej tuszy za ostatnim żebrem;

GP7_F2: grubość słoniny włącznie ze skórą w milimetrach zmierzona 6 centymetrów od linii środkowej tuszy i 12 centymetrów w kierunku głowy w porównaniu do F1;

GP7_M: grubość mięśnia w milimetrach, zmierzona w tym samym czasie i w tym samym miejscu co F2.

8. Niniejszy wzór dotyczy tusz ważących od 50 do 120 kilogramów.

DECYZJA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 2 lipca 2014 r.

w sprawie przedkładania Europejskiemu Bankowi Centralnemu danych nadzorczych przekazywanych właściwym organom krajowym przez nadzorowane podmioty zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 680/2014

(EBC/2014/29)

(2014/477/UE)

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi ([1]), w szczególności art. 6 ust. 2,

uwzględniając rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 468/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) ([2]), w szczególności art. 21 i art. 140 ust. 4,

uwzględniając propozycję Rady ds. Nadzoru,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Instytucje kredytowe są zobowiązane do regularnego przekazywania sprawozdań zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ([3]) i rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 680/2014 ([4]).

(2) W ramach określonych w art. 6 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 Europejski Bank Centralny (EBC) posiada wyłączną kompetencję w zakresie wykonywania, do celów nadzoru ostrożnościowego, zadań określonych w art. 4 tego rozporządzenia. Przy wykonywaniu tych zadań EBC zapewnia zgodność z przepisami prawa unijnego nakładającymi na instytucje kredytowe wymogi ostrożnościowe w dziedzinie sprawozdawczości.

(3) Zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 i art. 21 rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego zarówno EBC, jak i właściwe organy krajowe podlegają obowiązkowi wymiany informacji. Bez uszczerbku dla uprawnienia EBC do bezpośredniego otrzymywania informacji sprawozdawczych od instytucji kredytowych oraz do posiadania bezpośredniego i stałego dostępu do takich informacji właściwe organy krajowe w szczególności przekazują EBC wszystkie informacje niezbędne do celów wykonywania zadań powierzonych EBC na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.

(4) Zgodnie z art. 140 ust. 3 rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego nadzorowane podmioty przekazują swojemu odpowiedniemu właściwemu organowi krajowemu informacje, które zgodnie z właściwym prawem unijnym należy przekazywać regularnie. Jeżeli wyraźnie nie postanowiono inaczej, wszelkie informacje objęte sprawozdawczością nadzorowanych podmiotów przekazują one do właściwych organów krajowych. Organy te dokonują wstępnego sprawdzenia danych i udostępniają informacje przekazane przez nadzorowane podmioty EBC.

(5) Wykonywanie przez EBC zadań w zakresie sprawozdawczości nadzorczej wymaga bardziej szczegółowego określenia sposobu przekazywania EBC przez właściwe organy krajowe informacji otrzymywanych przez nie od nadzorowanych podmiotów. W szczególności bardziej szczegółowego określenia wymagają wzory, częstotliwość i terminy przedkładania EBC tych informacji, a także szczegóły kontroli jakości wykonywanej przez właściwe organy krajowe przed przekazaniem informacji EBC.

([1]) Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63.
([2]) Dz.U. L 141 z 14.5.2014, s. 1.
([3]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).
([4]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 680/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 191 z 28.6.2014, s. 1).

(6) Zgodnie z art. 27 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 członkowie Rady ds. Nadzoru, personel EBC i personel oddelegowany przez uczestniczące państwa członkowskie, wykonujący obowiązki nadzorcze, podlegają wymogom dotyczącym zachowania tajemnicy służbowej określonym w art. 37 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego oraz w stosownych aktach prawa unijnego. W szczególności EBC i właściwe organy krajowe podlegają przepisom dotyczącym wymiany informacji i zachowania tajemnicy służbowej określonym w dyrektywie 2013/36/UE ([1]),

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zakres

Zgodnie z art. 21 rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego niniejsza decyzja określa procedury odnoszące się do przedkładania EBC danych przekazywanych właściwym organom krajowym przez nadzorowane podmioty na podstawie rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 680/2014.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej decyzji stosuje się definicje zawarte w rozporządzeniu ramowym w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.

Artykuł 3

Daty przekazywania danych

Właściwe organy krajowe przedkładają EBC dane, o których mowa w art. 1, otrzymane od nadzorowanych grup i nadzorowanych podmiotów w następujących datach:

1) do godziny 12.00 czasu środkowoeuropejskiego (CET) ([2]) dziesiątego dnia roboczego po dacie przekazania danych określonej w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 680/2014 w odniesieniu do:

   a) istotnych nadzorowanych grup na najwyższym szczeblu konsolidacji w uczestniczących państwach członkowskich;

   b) istotnych nadzorowanych podmiotów nie stanowiących części nadzorowanej grupy;

   c) nadzorowanych grup na poziomie subskonsolidowanym i nadzorowanych podmiotów stanowiących część nadzorowanej grupy, jeżeli zostały one sklasyfikowane jako istotne na podstawie faktu, że stanowią jedną z trzech najistotniejszych instytucji kredytowych w danym państwie członkowskim;

   d) innych nadzorowanych grup i nadzorowanych podmiotów, wymienionych w wykazie instytucji objętych sprawozdawczością do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) zgodnie z art. 3 decyzji EBA/DC/090 ([3]);

2) do końca dwudziestego piątego dnia roboczego po dacie przekazania danych określonej w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 680/2014 w odniesieniu do:

   a) istotnych nadzorowanych grup na poziomie subskonsolidowanym w zakresie, w jakim dane te nie zostały przekazane zgodnie z pkt 1;

   b) istotnych nadzorowanych podmiotów stanowiących część nadzorowanej grupy w zakresie, w jakim dane te nie zostały przekazane zgodnie z pkt 1;

3) do końca dwudziestego piątego dnia roboczego po dacie przekazania danych określonej w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 680/2014 w odniesieniu do:

   a) mniej istotnych nadzorowanych grup na najwyższym szczeblu konsolidacji w uczestniczących państwach członkowskich w zakresie, w jakim dane te nie zostały przekazane zgodnie z pkt 1;

   b) mniej istotnych nadzorowanych podmiotów nie stanowiących części nadzorowanej grupy w zakresie, w jakim dane te nie zostały przekazane zgodnie z pkt 1;

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

([2]) CET uwzględnia zmianę na środkowoeuropejski czas letni.

([3]) Decyzja Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego EBA/DC/090 z dnia 24 stycznia 2014 r. w sprawie przedstawiania EUNB sprawozdań przez właściwe organy krajowe, dostępna na stronie internetowej Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego pod adresem www.eba.europa.eu.

4) do końca trzydziestego piątego dnia roboczego po dacie przekazania danych określonej w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 680/2014 w odniesieniu do:

   a) mniej istotnych nadzorowanych grup na poziomie subskonsolidowanym w zakresie, w jakim dane te nie zostały przekazane zgodnie z pkt 1;

   b) mniej istotnych nadzorowanych podmiotów stanowiących część nadzorowanej grupy w zakresie, w jakim dane te nie zostały przekazane zgodnie z pkt 1.

Artykuł 4

Kontrola jakości danych

1. Właściwe organy krajowe monitorują dane udostępniane EBC oraz zapewniają ich jakość i wiarygodność. Właściwe organy krajowe stosują zasady walidacji określone w załączniku XV do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 680/2014, opracowane i stosowane przez EUNB oraz stosują dodatkowe kontrole jakości danych określone przez EBC we współpracy z właściwymi organami krajowymi.

2. Dane, których zgodność z zasadami walidacji oraz dodatkową kontrolą jakości została sprawdzona, przekazywane są zgodnie z następującymi minimalnymi wymogami w zakresie dokładności:

a) właściwe organy krajowe dostarczają w stosownych przypadkach informacje na temat zmian, jakie mogą wyniknąć z przekazanych danych; oraz

b) informacje muszą być pełne: istniejące luki powinny być odnotowane, wyjaśnione EBC oraz w stosowych przypadkach uzupełnione bez zbędnej zwłoki.

Artykuł 5

Informacje jakościowe

1. Właściwe organy krajowe bez zbędnej zwłoki przedkładają EBC odpowiednie wyjaśnienia w przypadku, gdy jakość danych w danej tabeli taksonomii nie może być zagwarantowana.

2. Ponadto właściwe organy krajowe informują EBC o przyczynach wniesienia ewentualnych istotnych poprawek.

Artykuł 6

Określenie formatu przekazywania danych

1. Właściwe organy krajowe przekazują dane określone w niniejszej decyzji zgodnie z taksonomią rozszerzalnego języka sprawozdawczości finansowej (eXtensible Business Reporting Language) w celu zapewnienia jednolitego formatu technicznego wymiany danych w związku z rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 680/2014.

2. Nadzorowane podmioty identyfikuje się w odpowiednich transmisjach korzystając z (pre-LEI) identyfikatora podmiotu prawnego [pre-(Legal Entity Identifier)].

Artykuł 7

Pierwsze daty referencyjne

1. Pierwszymi datami referencyjnymi dla przekazania danych określonych w art. 3 ust. 1 są daty wskazane w art. 8 ust. 1 decyzji EBA/DC/090.

2. Pierwszą datą referencyjną dla przekazania danych określonych w art. 3 ust. 2, 3 i 4 jest dzień 31 grudnia 2014 r.

Artykuł 8

Przepis przejściowy

1. Dla sprawozdawczej daty referencyjnej w 2014 r. datami przekazania sprawozdania przez właściwe organy krajowe, określonymi w art. 3 ust. 1 są daty wskazane w art. 8 ust. 2 decyzji EBA/DC/090.

2. Od sprawozdawczej daty referencyjnej 31 grudnia 2014 r. do sprawozdawczej daty referencyjnej 31 grudnia 2015 r. datą przekazania sprawozdania przez właściwe organy krajowe, określoną w art. 3 ust. 3, jest koniec trzydziestego dnia roboczego po dacie przekazania danych przez nadzorowane podmioty właściwemu organowi krajowemu.

3. Przed dniem 4 listopada 2014 r. właściwe organy krajowe przedłożą EBC dane, o których mowa w art. 1, dotyczące:

a) nadzorowanych grup i nadzorowanych podmiotów podlegających wszechstronnej ocenie zgodnie z decyzją EBC/2014/3 ([1]);

b) innych nadzorowanych grup i nadzorowanych podmiotów mających siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim, jeśli są one wymienione w wykazie instytucji objętych sprawozdawczością na rzecz EUNB zgodnie z art. 3 decyzji EBA/DC/090.

Artykuł 9

Adresaci

Niniejsza decyzja jest skierowana do właściwych organów krajowych uczestniczących państw członkowskich.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 2 lipca 2014 r.

Mario DRAGHI

Prezes EBC

([1]) Decyzja Europejskiego Banku Centralnego EBC/2014/3 z dnia 4 lutego 2014 r. wskazująca instytucje kredytowe podlegające wszechstronnej ocenie (Dz.U. L 69 z 8.3.2014, s. 107).

ZALECENIA

ZALECENIE KOMISJI

z dnia 14 lipca 2014 r.

w sprawie zasad ochrony konsumentów i graczy korzystających z usług hazardowych *online* i w sprawie ochrony nieletnich przed grami hazardowymi *online*

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2014/478/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W 2011 r. Komisja przeprowadziła konsultacje społeczne dotyczące swojej zielonej księgi w sprawie gier hazardowych oferowanych w internecie w obrębie rynku wewnętrznego ([1]). Określono w niej wspólne cele państw członkowskich w odniesieniu do regulowania usług hazardowych *online* i przyczyniono się do zidentyfikowania kluczowych obszarów priorytetowych dla działań UE.

(2) W swoim komunikacie „W stronę kompleksowych europejskich ram dla hazardu online" ([2]) przyjętym w dniu 23 października 2012 r. Komisja zaproponowała szereg działań, które miałyby być reakcją na wyzwania regulacyjne, społeczne i techniczne związane z grami hazardowymi *online*. W szczególności Komisja zapowiedziała, że przedstawi zalecenia w sprawie ochrony konsumentów w dziedzinie usług hazardowych *online*, w tym ochrony nieletnich, a także w sprawie odpowiedzialnych informacji handlowych w odniesieniu do usług hazardowych *online*. Niniejsze zalecenie ma w zamierzeniu połączyć te dwie kwestie oraz zwiększyć ochronę konsumentów i graczy oraz chronić nieletnich przed grami hazardowymi *online*. Celem niniejszego zalecenia jest zagwarantowanie, aby gry hazardowe nadal były źródłem rozrywki, aby konsumentom zapewniono bezpieczne otoczenie hazardowe oraz aby wdrożono środki umożliwiające przeciwdziałanie ryzyku szkód finansowych i społecznych, a równocześnie ustanowienie działania niezbędnego do ochrony nieletnich przed grami hazardowymi *online*.

(3) W swojej rezolucji z dnia 10 września 2013 r. w sprawie gier hazardowych oferowanych w internecie w obrębie rynku wewnętrznego Parlament Europejski ([3]) wezwał Komisję do zbadania możliwości interoperacyjności krajowych rejestrów samowykluczenia, do zwiększenia świadomości zagrożeń związanych z uzależnieniem od gier hazardowych oraz do uwzględnienia obowiązkowych kontroli tożsamości stron trzecich. W rezolucji tej wzywa się również podmioty oferujące gry hazardowe *online* do obowiązkowego umieszczania na stronach internetowych oferujących gry hazardowe informacji o organach regulacyjnych oraz ostrzeżeń dla nieletnich i informacji o korzystaniu z samowykluczania. Ponadto Parlament Europejski wezwał do opracowania wspólnych zasad formułowania odpowiedzialnych informacji handlowych. Zalecił, aby informacje handlowe zawierały wyraźne ostrzeżenia o konsekwencjach uzależnienia od hazardu i zagrożeniach z tym związanych. Informacje handlowe nie powinny być nadmierne ani eksponowane w treściach skierowanych konkretnie do nieletnich lub tam, gdzie istnieje wyższe ryzyko dotarcia do nieletnich.

(4) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny również zaapelował do Komisji o podjęcie interwencji mającej doprowadzić do zwiększenia ochrony konsumentów w związku z grami hazardowymi *online* oraz do ochrony nieletnich ([4]).

(5) Z powodu braku harmonizacji na poziomie Unii państwa członkowskie co do zasady mają swobodę ustanawiania celów swojej polityki dotyczącej gier losowych i definiowania oczekiwanego poziomu ochrony w celu ochrony zdrowia konsumentów. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej zapewnił ogólne wytyczne dotyczące interpretowania podstawowych wolności na rynku wewnętrznym w obszarze gier hazardowych (*online*), mając na uwadze specyficzny charakter działalności hazardowej. Chociaż państwa członkowskie mogą ograniczyć transgraniczne świadczenie usług hazardowych *online*, kierując się celami w zakresie interesu publicznego, który chcą chronić,

([1]) COM(2011) 128 final.
([2]) COM(2012) 596 final.
([3]) P7_TA(2013)0348.
([4]) 2012/2322(INI).

mimo wszystko powinny wykazać przydatność danego środka i konieczność jego zastosowania. Państwa członkowskie mają obowiązek wykazania, że do osiągnięcia celów w zakresie interesu publicznego dąży się w sposób konsekwentny i systematyczny ([1]).

(6) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ustanowił również podstawowe zasady regulujące informacje handlowe dotyczące usług hazardowych, w szczególności tych świadczonych w warunkach monopolistycznych. Działalność reklamowa, którą może prowadzić posiadacz monopolu państwowego, powinna być współmierna i ściśle ograniczona do tego, co jest konieczne, aby kierować konsumentów ku kontrolowanym sieciom oferującym gry. Taka działalność reklamowa nie może mieć na celu wzmacniania naturalnej skłonności konsumentów do gry poprzez stymulację ich czynnego w niej udziału, na przykład poprzez banalizację gry lub poprzez zwiększenie atrakcyjności gry za pomocą zachęcających haseł reklamowych prezentujących perspektywę znacznych wygranych. W szczególności należy rozróżnić strategie posiadacza monopolu, mające na celu jedynie poinformowanie potencjalnych klientów o istnieniu produktu i służące zapewnieniu regularnego dostępu do gier losowych poprzez skierowanie graczy do kontrolowanego obiegu, i strategie, w których zachęca się do aktywnego uczestnictwa w takich grach ([2]).

(7) Ochrona konsumentów i zdrowia to główne cele państw członkowskich w zakresie interesu publicznego w kontekście ich krajowych ram dotyczących gier hazardowych, w których porusza się kwestie zapobiegania problematycznym zachowaniom hazardowym i ochrony nieletnich.

(8) Zasady i rozwiązania z zakresu polityki wprowadzone przez państwa członkowskie w dążeniu do realizacji celów w zakresie interesu publicznego są bardzo zróżnicowane. Działania na poziomie Unii zachęcają państwa członkowskie do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony w całej Unii, w szczególności w świetle zagrożeń powiązanych z hazardem obejmujących zaburzenia związane z uprawianiem hazardu lub inne negatywne konsekwencje osobiste i społeczne.

(9) Celem niniejszego zalecenia jest ochrona zdrowia konsumentów i graczy, a tym samym zmniejszenie ewentualnych szkód gospodarczych, które mogą wynikać z uzależnienia od hazardu lub jego nadużywania. Mając to na względzie, w niniejszym dokumencie zaleca się zasady dotyczące wysokiego poziomu ochrony konsumentów, graczy i nieletnich, w odniesieniu do usług hazardowych *online*. Przygotowując niniejsze zalecenie, Komisja czerpała z dobrych praktyk stosowanych w państwach członkowskich.

(10) Usługi hazardowe *online* są powszechnie oferowane i wykorzystywane. Gry hazardowe *online* stanowią działalność usługową, z której roczne dochody w UE wyniosły w 2012 r. 10,54 mld EUR. Rozwój technologiczny, zwiększenie dostępności internetu i wygoda technologii mobilnych sprzyjają zwiększaniu dostępności i rozwojowi gier hazardowych *online*. Niemniej jednak użytkownicy mogą dokonywać pewnych wyborów na podstawie wprowadzających w błąd informacji, gdy informacje te nie są wystarczająco jasne i przejrzyste. Ponadto gracze korzystający z gier hazardowych *online* poszukują konkurencyjnych ofert hazardowych, gdy tylko dostrzegą brak atrakcyjnych ofert.

(11) Istnieje wiele różnych mediów przyczyniających się do narażenia odbiorców na kontakt z informacjami handlowymi dotyczącymi gier hazardowych, np. media drukowane, przesyłki reklamowe, media audiowizualne i reklamy zewnętrze, a także sponsorowanie. Mogą one wywoływać skutek, jakim jest przyciąganie do hazardu słabszych grup społecznych, takich jak nieletni. Jednocześnie informacje handlowe dotyczące usług hazardowych *online* mogą odegrać ważną rolę we wskazywaniu konsumentom oferty, która uzyskała zezwolenie i jest nadzorowana, na przykład przez pokazywanie tożsamości podmiotu oferującego gry hazardowe i przekazywanie prawidłowych informacji o grach hazardowych, w tym o zagrożeniu problematycznymi zachowaniami hazardowymi, a także przez przekazywanie odpowiednich ostrzeżeń.

(12) Zachowanie niektórych osób korzystających z gier hazardowych prowadzi do problemów o nasileniu wpływającym na daną osobę lub jej rodzinę, a inni w wyniku patologicznego uprawiania hazardu ponoszą poważne szkody. Szacuje się, że w przypadku około 0,1–0,8 % ogólnej populacji dorosłych występuje jakiś rodzaj zaburzenia związanego z uprawianiem hazardu, a dodatkowe 0,1–2,2 % wykazuje potencjalnie problematyczne zaangażowanie w gry hazardowe ([3]). W związku z tym w odniesieniu do usług hazardowych *online* niezbędne jest podejście zapobiegawcze, tak aby były one oferowane i promowane w społecznie odpowiedzialny sposób, w szczególności aby pozostały aktywnością rekreacyjną i wypoczynkową.

(13) Narażenie nieletnich na gry hazardowe występuje często podczas korzystania z internetu i aplikacji mobilnych oraz mediów prezentujących reklamy dotyczące gier hazardowych, a także ze strony informacji przekazywanych w reklamach gier hazardowych prezentowanych na zewnątrz. Osoby takie oglądają również zawody sportowe sponsorowane przez podmioty zainteresowane reklamowaniem gier hazardowych lub zawierające reklamy koncentrujące się na grach hazardowych bądź biorą udział w takich zawodach. W związku z tym w niniejszym zaleceniu dąży się również do zapobieżenia szkodom ponoszonym przez nieletnich lub wykorzystywaniu nieletnich w wyniku korzystania z gier hazardowych.

([1]) Sprawy C-186/11 i C-209/11 Stanleybet International, C-316/07 Stoss i in. oraz przywołane orzecznictwo.
([2]) Sprawa C-347/09 Dickinger i Omer oraz przywołane orzecznictwo.
([3]) Seria dokumentów z zakresu polityki ALICE-RAP: *Gambling: two sides of the same coin — recreational activity and public health problem*. ALICE-RAP jest projektem badawczym finansowanym ze środków siódmego programu ramowego w zakresie badań i rozwoju (www.alicerap.eu).

(14) Podmioty oferujące gry hazardowe *online* z siedzibą w Unii coraz częściej posiadają licencje na działalność w kilku państwach członkowskich, które w celu regulacji gier hazardowych wybrały systemy oparte na licencjach. Podmioty te mogłyby czerpać korzyści z bardziej ujednoliconego wspólnego podejścia. Ponadto powielanie wymogów dotyczących zgodności może powodować niepotrzebne duplikowanie infrastruktury i kosztów, co powoduje niepotrzebne obciążenie administracyjne dla organów regulacyjnych.

(15) Należy zachęcać państwa członkowskie do zaproponowania zasad dotyczących przekazywania konsumentom informacji o grach hazardowych *online*. Zasady takie powinny zapobiegać rozwijaniu się zaburzeń związanych z uprawianiem hazardu, chronić nieletnich przed uzyskiwaniem dostępu do obiektów oferujących gry hazardowe i zniechęcać konsumentów do korzystania z ofert, które nie uzyskały zezwolenia i w związku z tym są potencjalnie szkodliwe.

(16) W stosownych przypadkach zasady zawarte w niniejszym zaleceniu powinny być adresowane nie tylko do podmiotów oferujących gry hazardowe, lecz również do stron trzecich, w tym tak zwanych „podmiotów powiązanych", które mogą promować usługi hazardowe *online* w imieniu podmiotu oferującego gry hazardowe.

(17) Należy lepiej informować konsumentów i graczy o usługach hazardowych *online*, które — w zgodzie z prawem unijnym — nie uzyskały zezwolenia na mocy przepisów prawnych państwa członkowskiego, w którym dana usługa hazardowa jest dostępna *online*, a także przeciwdziałać świadczeniu usług bez zezwolenia. W tych ramach państwo członkowskie, które nie zezwala na świadczenie danej usługi hazardowej *online*, nie powinno zezwalać na rozpowszechnianie informacji handlowych w odniesieniu do takiej usługi.

(18) Proces rejestracji w celu utworzenia konta gracza służy weryfikacji tożsamości danej osoby i umożliwieniu śledzenia zachowań gracza. Niezbędne jest, aby taka procedura rejestracji zapobiegała rezygnacji konsumentów z procesu rejestracji i wykorzystywaniu nieuregulowanych stron internetowych oferujących gry hazardowe.

(19) Podczas gdy proces rejestracji został wprowadzony na różne sposoby w różnych państwach członkowskich i niekiedy obejmuje etapy *offline* i etapy ręczne w ramach procesu weryfikacji, państwa członkowskie powinny zadbać, by dane identyfikacyjne mogły być skutecznie sprawdzane w celu ułatwienia zakończenia procesu rejestracji.

(20) Ważne jest, aby konto gracza uzyskiwało nieokreślony okres ważności tylko wtedy, gdy podawane przez graczy dane dotyczące tożsamości zostaną potwierdzone. Zanim konto stanie się kontem stałym, pożądane jest, aby gracze posiadali możliwość korzystania z kont tymczasowych. Zgodnie z charakterem kont tymczasowych, powinny one być przeznaczone na określoną kwotę nominalną, a gracze nie powinni mieć możliwości wypłacenia depozytów ani wygranych.

(21) W celu ochrony graczy i ich środków finansowych, a także zapewnienia przejrzystości powinny istnieć procedury weryfikacji kont graczy, które nie były aktywne przez określony czas, oraz zamykania i zawieszania kont użytkowników. Ponadto w przypadku gdy okaże się, że dana osoba jest nieletnia, konto takiego gracza powinno być usuwane.

(22) W odniesieniu do powiadomień — tam, gdzie to możliwe — gracz powinien mieć możliwość wyświetlenia licznika czasu w trakcie sesji hazardowej.

(23) W odniesieniu do wsparcia graczy poza ustawieniem limitów depozytów można zapewnić graczom dodatkowe środki ochrony, takie jak możliwość ustawienia limitów zakładów lub strat.

(24) Aby zapobiec wystąpieniu zaburzeń związanych z hazardem, podmiot oferujący gry hazardowe powinien mieć również możliwość zasugerowania graczowi zrobienia sobie przerwy lub wykluczenia gracza w razie zaobserwowania niepokojących zmian w zachowaniu w trakcie gry. W takich okolicznościach podmiot oferujący gry hazardowe powinien poinformować gracza o przyczynach takiej decyzji i wskazać graczowi możliwości uzyskania wsparcia lub podjęcia leczenia.

(25) Podmioty oferujące gry hazardowe to istotni sponsorzy drużyn i wydarzeń sportowych w Europie. Aby zwiększyć odpowiedzialność sponsorowania drużyn i wydarzeń przez usługodawców oferujących gry hazardowe *online*, w wymogach należy zawrzeć jasny komunikat, że sponsorowanie powinno być przejrzyste i prowadzone w odpowiedzialny sposób. W szczególności należy ustanowić jaśniejsze wymogi, zapobiegające niekorzystnemu wpływowi sponsorowania przez podmioty oferujące gry hazardowe na nieletnich.

(26) Niezbędne jest uświadamianie w zakresie zagrożeń związanych z większością stron internetowych z grami hazardowymi, takich jak oszustwo, które są poza jakąkolwiek formą kontroli na poziomie Unii Europejskiej.

(27) Skuteczny nadzór jest niezbędny, aby właściwie chronić cele w zakresie interesu publicznego. Państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy, określić jasne wytyczne dla podmiotów oferujących gry hazardowe i zapewnić łatwo dostępne informacje dla konsumentów, graczy i słabszych grup społecznych, w tym nieletnich.

(28) Kodeksy postępowania mogą odegrać ważną rolę w skutecznym stosowaniu i monitorowaniu zasad zawartych w niniejszym zaleceniu dotyczących informacji handlowych.

(29) Niniejsze zalecenie nie koliduje z przepisami dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]) oraz dyrektywy Rady 93/13/EWG ([2]).

(30) Zastosowanie zasad określonych w niniejszym zaleceniu powoduje konieczność przetwarzania danych osobowych. W związku z tym zastosowanie mają dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([3]) oraz dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([4]),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

I. **CEL**

1. Zaleca się, aby państwa członkowskie osiągnęły wysoki poziom ochrony konsumentów, graczy i nieletnich przez przyjęcie zasad dotyczących usług hazardowych *online* oraz odpowiedzialnych informacji handlowych dotyczących tych usług w celu ochrony zdrowia oraz minimalizacji ostatecznych konsekwencji gospodarczych, które mogą wyniknąć z nałogowego lub nadmiernego uprawiania hazardu.

2. Niniejsze zalecenie nie ogranicza prawa państw członkowskich do uregulowania usług hazardowych.

II. **DEFINICJE**

3. Do celów niniejszego zalecenia stosuje się następujące definicje:

   a) „usługa hazardowa *online*" oznacza dowolną usługę, która obejmuje obstawienie zakładu o wartości pieniężnej w grach losowych, w tym takich, w których niezbędne są pewne umiejętności, jak loterie, gry kasynowe, poker i zakłady sportowe, urządzanych w dowolny sposób na odległość, elektronicznie lub za pomocą dowolnej innej technologii ułatwiającej komunikację oraz na indywidualne życzenie odbiorcy usług;

   b) „konsument" oznacza dowolną osobę fizyczną, która działa poza ramami swojej branży, działalności, rzemiosła lub zawodu;

   c) „gracz" oznacza dowolną osobę fizyczną, która posiada konto gracza na stronie internetowej podmiotu oferującego gry hazardowe i korzysta z usług hazardowych *online*;

   d) „konto gracza" oznacza konto otwarte przez gracza, na którym rejestrowane są wszystkie transakcje zawierane z podmiotem oferującym gry hazardowe;

   e) „nieletni" oznacza osobę, która nie przekroczyła minimalnego wieku, ustalonego zgodnie z obowiązującym prawem krajowym do celów korzystania z usług hazardowych *online*;

   f) „podmiot oferujący gry hazardowe" oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest uprawniona do świadczenia usługi hazardowej *online*, oraz osobę fizyczną lub prawną działającą w imieniu lub na rzecz takiej osoby;

([1]) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych") (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22).

([2]) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95 z 21.4.1993, s. 29).

([3]) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

([4]) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

g) „informacja handlowa" oznacza dowolną formę komunikacji opracowaną w celu bezpośredniego lub pośredniego promowania towarów, usług lub wizerunku podmiotu oferującego gry hazardowe;

h) „sponsorowanie" oznacza stosunek umowny między podmiotem oferującym gry hazardowe a stroną sponsorowaną, na podstawie którego podmiot oferujący gry hazardowe zapewnia finansowanie lub inne wsparcie na rzecz dowolnej organizacji, wydarzenia artystycznego, zespołu lub osoby indywidualnej, które zajmują się działalnością sportową lub artystyczną, w celu stworzenia powiązania między wizerunkiem, markami lub produktami podmiotu oferującego gry hazardowe a sponsorowanym mieniem, w zamian za informacje handlowe lub inne korzyści.

III. **WYMOGI INFORMACYJNE**

4. Następujące informacje powinny być umieszczone w widocznym miejscu na docelowej podstronie strony internetowej podmiotu oferującego gry hazardowe, na której oferuje się gry hazardowe, i powinny być dostępne ze wszystkich podstron tej strony internetowej:

a) szczegółowe informacje dotyczące przedsiębiorstwa lub inne środki, które umożliwiają identyfikację podmiotu oferującego gry hazardowe i skontaktowanie się z nim, w tym:

(i) nazwa przedsiębiorstwa;

(ii) miejsce rejestracji;

(iii) adres poczty elektronicznej;

b) znak „zakaz gier hazardowych dla nieletnich", na którym jest umieszczona informacja o minimalnym wieku, poniżej którego nie jest dopuszczalne korzystanie z gier hazardowych;

c) komunikat o „odpowiedzialnym uprawianiu hazardu", który po maksymalnie jednym kliknięciu umożliwia uzyskanie dostępu do:

(i) informacji, że hazard może być szkodliwy, jeżeli nie jest kontrolowany;

(ii) informacji o środkach wsparcia graczy zastosowanych na danej stronie internetowej;

(iii) testu umożliwiającego graczom samoocenę ich zachowania;

d) łącze do co najmniej jednej strony internetowej organizacji udostępniającej informacje i wsparcie w zakresie zaburzeń związanych z uprawianiem hazardu.

5. Warunki umowy zawartej między podmiotem oferującym gry hazardowe a konsumentem powinny być przedstawione w zwięzły i zrozumiały sposób. Powinny one:

a) zawierać informacje przynajmniej o ramach czasowych i limitach dotyczących wypłat z konta gracza, wszelkich opłatach za transakcje dokonywane w ramach konta gracza i o odsetkach wypłat mających zastosowanie do każdej gry;

b) zostać zaakceptowane i zatwierdzone przez konsumenta w trakcie procesu rejestracji, o którym mowa w sekcji V;

c) zostać udostępnione w formacie elektronicznym w sposób umożliwiający konsumentowi ich zapisanie i odczytanie, a konsument powinien być informowany o wszelkich zmianach.

6. Państwa członkowskie powinny zadbać o to, by konsument miał dostęp do informacji o zasadach gier i zakładów, które są oferowane na stronie internetowej podmiotu oferującego gry hazardowe.

7. Państwa członkowskie powinny zadbać, by na stronie internetowej podmiotu oferującego gry hazardowe były zamieszczone szczegółowe informacje o organie ds. regulacji gier hazardowych, aby pokazać, że podmiot oferujący gry hazardowe posiada zezwolenie.

IV. **NIELETNI**

8. Żaden nieletni nie powinien być w stanie grać na stronie internetowej oferującej gry hazardowe ani posiadać konta gracza.

9. Państwa członkowskie powinny zadbać, by podmioty oferujące gry hazardowe dysponowały procedurami uniemożliwiającymi nieletnim uprawianie hazardu, w tym kontrolami wieku w trakcie procedury rejestracji, o której mowa w sekcji V.

10. Aby uniemożliwić nieletnim korzystanie ze stron internetowych oferujących gry hazardowe, państwa członkowskie powinny zachęcać do wyświetlania na stronach internetowych oferujących gry hazardowe łączy do programów kontroli rodzicielskiej.

11. Państwa członkowskie powinny zadbać, by informacje handlowe dotyczące usług hazardowych *online* nie były szkodliwe dla nieletnich ani nie zachęcały nieletnich do postrzegania hazardu jako naturalnego sposobu spędzania ich wolnego czasu.

12. W informacjach handlowych powinien znaleźć się jasny komunikat o „zakazie gier hazardowych dla nieletnich", wskazujący minimalny wiek, poniżej którego uprawianie hazardu nie jest dozwolone.

13. Państwa członkowskie powinny zachęcać podmioty oferujące gry hazardowe do tego, aby informacje handlowe nie były nadawane, wyświetlane, ani nie był ułatwiany do nich dostęp:

    a) w środkach przekazu lub w obrębie programów, w przypadku których oczekuje się, że głównymi odbiorcami będą nieletni;

    b) na stronach internetowych skierowanych do nieletnich;

    c) w bliskiej odległości od miejsc, w których nieletni zazwyczaj spędzają czas i w których oczekuje się, że będą głównymi odbiorcami, w tym co najmniej szkół.

14. Informacje handlowe nie powinny:

    a) wykorzystywać braku doświadczenia lub wiedzy nieletnich;

    b) wykorzystywać wizerunku nieletnich lub młodych ludzi ani kampanii, które w szczególności oddziałują na nieletnich;

    c) być atrakcyjne dla nieletnich lub dla młodych ludzi przez odzwierciedlanie kultury młodzieżowej lub kojarzenie hazardu z działalnością w tym zakresie;

    d) sugerować, że uprawianie hazardu oznacza przejście z okresu dojrzewania w dorosłość.

V. **REJESTRACJA I KONTO GRACZA**

15. Państwa członkowskie powinny zadbać, by korzystanie z usługi hazardowej *online* było możliwe tylko po zarejestrowaniu się jako gracz i pod warunkiem posiadania konta na stronie podmiotu oferującego gry hazardowe.

16. Następujące informacje powinny być wymagane w procesie rejestracji w celu otwarcia konta gracza:

    a) imię i nazwisko;

    b) adres;

    c) data urodzenia;

    d) adres poczty elektronicznej lub numer telefonu komórkowego.

17. Podany adres poczty elektronicznej lub numer telefonu komórkowego powinien zostać potwierdzony przez gracza i zweryfikowany przez podmiot oferujący gry hazardowe. Dzięki temu będzie możliwe kontaktowanie się i komunikowanie między podmiotem oferującym gry hazardowe i graczem w bezpośredni i skuteczny sposób.

18. Szczegółowe dane dotyczące tożsamości gracza powinny zostać zweryfikowane. Jeżeli bezpośrednia weryfikacja elektroniczna nie jest możliwa lub nie została wdrożona, zachęca się państwa członkowskie do ułatwiania dostępu do krajowych rejestrów, baz danych i innych oficjalnych dokumentów, na podstawie których podmioty oferujące gry hazardowe powinny weryfikować szczegółowe dane dotyczące tożsamości.

19. Państwa członkowskie powinny zadbać, aby zawsze wtedy, gdy nie można z powodzeniem zweryfikować tożsamości lub wieku danej osoby, proces rejestracji mający na celu otwarcie konta gracza, w tym konta tymczasowego, był anulowany.

20. Państwa członkowskie zachęca się do zastosowania elektronicznych systemów identyfikacji w procesie rejestracji.

21. Państwa członkowskie powinny zadbać, aby:

    a) proces rejestracji umożliwiał zakończenie weryfikacji tożsamości w rozsądnym terminie i nie był niepotrzebnie obciążający dla konsumentów lub podmiotów oferujących gry hazardowe;

    b) systemy rejestracji dawały możliwość skorzystania z alternatywnych środków weryfikacji, w szczególności gdy konsument nie ma krajowego numeru identyfikacyjnego nadawanego przez państwo członkowskie, w którym ten numer jest wymagany, lub w razie tymczasowej niedostępności baz danych.

22. Państwa członkowskie powinny zadbać, aby gracz uzyskał

    a) dostęp do tymczasowego konta w serwisie podmiotu oferującego gry hazardowe, póki proces weryfikacji tożsamości nie zostanie zakończony;

    b) niepowtarzalny identyfikator użytkownika i hasło lub inną możliwość zabezpieczenia dostępu w serwisie podmiotu oferującego gry hazardowe.

23. Państwa członkowskie powinny wdrożyć zasady:

    a) zapewniające ochronę środków graczy i ich wypłatę tylko graczowi oraz ich przechowywanie oddzielnie od środków własnych podmiotu oferującego gry hazardowe;

    b) zapobiegające zmowie między graczami i transferom pieniężnym między nimi, w tym zasady dotyczące odzyskiwania środków lub anulowania przekazów z kont graczy w przypadku wykrycia zmowy lub oszustwa.

VI. **AKTYWNOŚĆ GRACZY I POMOC DLA NICH**

24. Państwa członkowskie powinny zadbać, by na etapie rejestracji na stronie internetowej podmiotu oferującego gry hazardowe gracz mógł domyślnie ustawić limity depozytów pieniężnych oraz limity czasowe.

25. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by gracz mógł zawsze z łatwością uzyskać dostęp do następujących elementów strony internetowej operatora urządzającego gry hazardowe, jak:

    a) saldo na koncie gracza;

    b) funkcja umożliwiająca graczowi uzyskanie wsparcia w odniesieniu do odpowiedzialnego uprawiania hazardu poprzez formularze *online* lub kontakt osobisty (obejmująca co najmniej czat na żywo lub rozmowę telefoniczną);

    c) infolinie organizacji oferujących informacje i pomoc, o których mowa w pkt 4 lit. d).

26. Państwa członkowskie powinny zadbać, aby na stronie internetowej podmiotu oferującego gry hazardowe gracz mógł domyślnie otrzymywać regularne ostrzeżenia o wygranych i przegranych w trakcie gry lub zakładu oraz o tym, jak długo już gra. Gracz powinien potwierdzić komunikat z ostrzeżeniem i mieć możliwość wstrzymania lub kontynuowania dalszej gry.

27. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by gracz na stronie internetowej podmiotu oferującego gry hazardowe nie mógł:

    a) wpłacać depozytów przekraczających limit depozytu pieniężnego na dany okres;

    b) uczestniczyć w grach hazardowych, chyba że na koncie gracza znajdują się środki niezbędne do opłacenia gry lub zakładu.

28. Państwa członkowskie nie powinny zezwalać na udzielanie kredytów graczom przez dany podmiot oferujący gry hazardowe.

29. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by gracz na stronie internetowej podmiotu oferującego gry hazardowe mógł:

    a) zmniejszyć limit depozytów z natychmiastowym skutkiem;

    b) zwiększyć limit depozytów. Powinno to nastąpić dopiero po co najmniej dwudziestu czterech godzinach od złożenia wniosku przez gracza;

    c) zrobić przerwę oraz samodzielnie wykluczyć się z gry.

30. Państwa członkowskie powinny zadbać, by podmiot oferujący gry hazardowe wdrożył politykę i procedury ułatwiające interakcję z graczami zawsze wtedy, gdy ich zachowania hazardowe wskazują na ryzyko wystąpienia u nich zaburzenia związanego z uprawianiem hazardu.

31. Państwa członkowskie powinny zadbać, by podmiot oferujący gry hazardowe prowadził przynajmniej rejestr depozytów i wygranych gracza przez określony czas. Taki rejestr powinien być udostępniany graczowi na jego wniosek.

VII. **PRZERWA I SAMOWYKLUCZENIE**

32. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby gracz mógł w każdej chwili aktywować na stronie internetowej podmiotu oferującego gry hazardowe przerwę lub samowykluczenie z określonej usługi hazardowej *online* lub ze wszystkich rodzajów usługi hazardowej *online*.

33. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by:

    a) przerwa umożliwiała zawieszenie uprawiania hazardu na co najmniej dwadzieścia cztery godziny;

    b) samowykluczenie u danego podmiotu oferującego gry hazardowe było możliwe przez okres nie krótszy niż sześć miesięcy.

34. Państwa członkowskie powinny zadbać, by w przypadku samowykluczenia konto gracza było zamykane.

35. Państwa członkowskie powinny zadbać, by ponowna rejestracja gracza była możliwa tylko na pisemny lub elektroniczny wniosek gracza i w każdym przypadku tylko po upływie okresu samowykluczenia.

36. Państwa członkowskie powinny wprowadzić zasady dotyczące wniosków zainteresowanych stron trzecich skierowanych do podmiotu oferującego gry hazardowe z prośbą o wykluczenie gracza ze strony internetowej oferującej gry hazardowe.

37. Zachęca się państwa członkowskie do stworzenia krajowego rejestru wykluczonych graczy.

38. W państwach, w których takie rejestry istnieją, państwa członkowskie powinny ułatwiać podmiotom oferującym gry hazardowe dostęp do krajowych rejestrów graczy, którzy samodzielnie wykluczyli się z korzystania z gier hazardowych, i zadbać o to, aby podmioty oferujące gry hazardowe regularnie korzystały z tych rejestrów, aby zapobiec kontynuowaniu uprawiania hazardu przez takich graczy.

VIII. **INFORMACJE HANDLOWE**

39. Państwa członkowskie powinny zapewnić łatwą identyfikację podmiotów oferujących gry hazardowe, w których imieniu przygotowywane są informacje handlowe.

40. W stosownych przypadkach państwa członkowskie powinny zapewnić, aby informacje handlowe związane z usługami hazardowymi *online* obejmowały komunikaty dotyczące przynajmniej zagrożeń dla zdrowia związanych z problematycznym hazardem przedstawione w praktycznej i przejrzystej formie.

41. Informacje handlowe nie powinny:

    a) zawierać nieuzasadnionych stwierdzeń o szansach wygranej lub zwrotach, których gracze mogą oczekiwać w trakcie korzystania z gier hazardowych;

    b) sugerować, że umiejętności mogą wpłynąć na wynik gry, gdy tak nie jest;

    c) wywierać nacisku na korzystanie z gier hazardowych lub zniechęcać do powstrzymania się od gry poprzez wybór czasu, lokalizacji bądź charakteru informacji handlowych;

    d) przedstawiać hazardu jako aktywności atrakcyjnej społecznie lub umieszczać rekomendacji znanych lub popularnych osób, które sugerują, że uprawianie hazardu przyczynia się do osiągania sukcesów społecznych;

    e) sugerować, że uprawianie hazardu może stanowić rozwiązanie dla problemów społecznych, zawodowych lub osobistych;

    f) sugerować, że uprawianie hazardu może być alternatywą dla zatrudnienia lub sposobem na zażegnanie kłopotów finansowych lub formą inwestycji finansowej.

42. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby gry rekreacyjne wykorzystywane w informacjach handlowych podlegały tym samym zasadom i warunkom technicznym co odpowiadające im gry pieniężne.

43. W informacjach handlowych nie należy kierować komunikatów do podatnych graczy, w szczególności przez wykorzystywanie niezamówionych informacji handlowych zaadresowanych do osób, które samodzielnie wykluczyły się z korzystania z gier hazardowych lub zostały wykluczone z korzystania z usług hazardowych *online* z powodu problematycznych zachowań hazardowych.

44. Państwa członkowskie, które zezwalają na przesyłanie niezamówionych informacji handlowych pocztą elektroniczną, powinny zapewnić, aby:

    a) takie informacje handlowe były wyraźnie i jednoznacznie identyfikowalne;

    b) podmioty oferujące gry hazardowe uwzględniały rejestry rezygnacji z otrzymywania informacji handlowych, w których osoby fizyczne, które nie życzą sobie otrzymywania takich informacji handlowych, mogą się zarejestrować.

45. Państwa członkowskie powinny zadbać o to, by w informacjach handlowych brano pod uwagę potencjalne zagrożenia związane z promowaną usługą hazardową *online*.

IX. **SPONSOROWANIE**

46. Państwa członkowskie powinny zadbać, by sponsorowanie świadczone przez podmioty oferujące gry hazardowe było przejrzyste i aby podmiot oferujący gry hazardowe był jednoznacznie identyfikowalny jako strona sponsorująca.

47. Sponsorowanie nie powinno negatywnie wpływać na nieletnich. Państwa członkowskie zachęca się do zapewnienia, aby:

    a) wydarzenia przeznaczone dla nieletnich lub skierowane głównie do nich nie mogły być sponsorowane;

    b) materiały promocyjne strony sponsorującej nie były wykorzystywane w produktach reklamowych przeznaczonych dla nieletnich lub adresowanych głównie do nieletnich.

48. Państwa członkowskie powinny zachęcać sponsorowane strony do weryfikowania, czy sponsorowanie jest dopuszczalne zgodnie z prawem krajowym w państwie członkowskim, w którym sponsorowanie ma mieć miejsce.

X. **KSZTAŁCENIE I ŚWIADOMOŚĆ**

49. W odpowiednich przypadkach państwa członkowskie są zachęcane do organizowania lub promowania regularnego kształcenia i publicznych kampanii zwiększających świadomość konsumentów i najsłabszych grup, w tym nieletnich, w zakresie gier hazardowych *online*, we współpracy z organizacjami konsumentów i podmiotami oferującymi gry hazardowe.

50. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby podmioty oferujące gry hazardowe i organy ds. regulacji hazardu były zobowiązane do informowania swoich pracowników odpowiedzialnych za czynności związane z hazardem o zagrożeniach związanych z grami hazardowymi *online*. Pracownicy mający bezpośredni kontakt z graczami powinni być przeszkoleni w sposób pozwalający im na zrozumienie kwestii związanych z problematycznymi zachowaniami hazardowymi i zdobycie wiedzy, jak na nie reagować.

XI. **NADZÓR**

51. Państwa członkowskie zachęca się do wyznaczenia w ramach zastosowania zasad określonych w niniejszym zaleceniu organów właściwych do spraw regulacji hazardu, aby w sposób niezależny gwarantować i monitorować faktyczną zgodność z krajowymi działaniami podjętymi dla wsparcia realizacji zasad określonych w niniejszym zaleceniu.

XII. **SPRAWOZDAWCZOŚĆ**

52. Państwa członkowskie zachęca się do powiadomienia Komisji o wszelkich środkach przedsięwziętych zgodnie z niniejszym zaleceniem do dnia 19 stycznia 2016 r., aby Komisja mogła ocenić wdrożenie niniejszego zalecenia.

53. Państwa członkowskie zachęca się do gromadzenia miarodajnych danych rocznych do celów statystycznych na temat:

    a) właściwych środków ochronnych, w szczególności liczby kont graczy (otwartych i zamkniętych), liczby samowykluczonych graczy, graczy cierpiących na zaburzenia związane z uprawianiem hazardu oraz skarg graczy;

    b) informacji handlowych według kategorii i według typu naruszenia zasad.

    Państwa członkowskie zachęca się do przekazania tych informacji Komisji po raz pierwszy do dnia 19 lipca 2016 r.

54. Komisja powinna ocenić wdrożenie niniejszego zalecenia do dnia 19 stycznia 2017 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
Michel BARNIER
Wiceprzewodniczący

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

Jedynie oryginalne teksty EKG ONZ mają skutek prawny w świetle międzynarodowego prawa publicznego. Status i datę wejścia w życie niniejszego regulaminu należy sprawdzać w najnowszej wersji dokumentu EKG ONZ dotyczącego statusu TRANS/WP.29/343, dostępnej pod adresem:

http://www.unece.org/trans/main/wp29/wp29wgs/wp29gen/wp29fdocstts.html

Regulamin nr 131 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) — Jednolite przepisy dotyczące homologacji pojazdów silnikowych w odniesieniu do zaawansowanych systemów hamowania awaryjnego (AEBS)

Obejmujący wszystkie obowiązujące teksty, w tym:

Suplement nr 1 do serii poprawek 01 — data wejścia w życie: 13 lutego 2014 r.

SPIS TREŚCI

REGULAMIN

Wprowadzenie (w celach informacyjnych)

1. Zakres i cel
2. Definicje
3. Wystąpienie o homologację
4. Homologacja
5. Specyfikacje
6. Procedura badania
7. Zmiana typu pojazdu oraz rozszerzenie homologacji
8. Zgodność produkcji
9. Sankcje z tytułu niezgodności produkcji
10. Ostateczne zaniechanie produkcji
11. Nazwy i adresy placówek technicznych upoważnionych do przeprowadzania badań homologacyjnych oraz nazwy i adresy organów udzielających homologacji typu
12. Przepisy przejściowe

ZAŁĄCZNIKI

1. Zawiadomienie
2. Rozmieszczenie znaków homologacji
3. Wymagania dotyczące badania sygnałów ostrzegawczych i aktywacji systemu — kryteria wyniku pozytywnego/negatywnego
4. Wymagania szczególne stosowane do aspektów bezpieczeństwa złożonych układów elektronicznego sterowania pojazdu

Wprowadzenie (w celach informacyjnych)

Celem niniejszego regulaminu jest ustanowienie jednolitych przepisów dotyczących zaawansowanych systemów hamowania awaryjnego (Advanced Emergency Braking Systems — AEBS) montowanych w pojazdach silnikowych kategorii M_2, M_3, N_2 i N_3 ([1]) wykorzystywanych głównie na drogach szybkiego ruchu.

Podczas gdy w przypadku tych kategorii pojazdów zamontowanie zaawansowanego systemu hamowania awaryjnego przyniesie zasadniczo korzyści, istnieją podgrupy pojazdów, w przypadku których korzyści są raczej wątpliwe, gdyż pojazdy te są głównie wykorzystywane w warunkach innych niż panujące na drogach szybkiego ruchu (np. autobusy z miejscami stojącymi dla pasażerów, tj. pojazdy należące do klas I, II i A ([1])). Niezależnie od kwestii ewentualnych korzyści istnieją inne podgrupy pojazdów, w przypadku których zamontowanie AEBS byłoby trudne technicznie (np. w związku z położeniem czujnika w pojazdach kategorii G i pojazdach specjalnego przeznaczenia itp.).

Ponadto systemy przeznaczone dla pojazdów, które nie są wyposażone w pneumatyczne zawieszenie tylnej osi, wymagają zaawansowanej technologii w zakresie czujników w celu uwzględnienia zmiany kąta pochylenia pojazdu. Umawiające się Strony, które zamierzają stosować niniejszy regulamin w odniesieniu do tego rodzaju pojazdów, powinny zapewnić w związku z tym wystarczająco dużo czasu.

System musi automatycznie wykrywać możliwość zderzenia z przodu, ostrzegać kierowcę oraz uruchamiać układ hamulcowy pojazdu, aby zmniejszyć prędkość pojazdu w celu uniknięcia zderzenia lub ograniczenia jego skutków w przypadku, gdy kierowca nie reaguje na ostrzeżenie.

System musi zadziałać jedynie w tych sytuacjach podczas jazdy, w których hamowanie doprowadzi do uniknięcia wypadku lub ograniczenia jego skutków i nie może zadziałać w normalnych sytuacjach podczas jazdy.

Awaria systemu nie może zagrażać bezpiecznemu działaniu pojazdu.

System musi zapewniać co najmniej akustyczny lub wyczuwalny sygnał ostrzegawczy, którym może być również znaczne zmniejszenie prędkości, służący zwróceniu uwagi nieuważnego kierowcy na krytyczną sytuację.

W trakcie wszelkich działań wykonywanych przez system (faza ostrzegania o zderzeniu i faza hamowania awaryjnego) kierowca może w dowolnym momencie w drodze świadomego działania, np. poprzez działanie kierujące lub gwałtowne naciśnięcie pedału gazu, przejąć kontrolę i uchylić działanie systemu.

Regulamin nie może uwzględniać wszystkich możliwych warunków ruchu i elementów infrastruktury w ramach procesu homologacji typu. Warunki i elementy występujące w rzeczywistości nie powinny prowadzić do błędnych sygnałów ostrzegawczych lub błędnego hamowania w stopniu, który mógłby skłonić kierowcę do wyłączenia systemu.

1. ZAKRES I CEL

Niniejszy regulamin stosuje się do homologacji pojazdów kategorii M_2, N_2, M_3 i N_3 ([1]) w odniesieniu do pokładowego systemu służącego do zapobiegania zderzeniom w postaci najechania z tyłu na tym samym pasie ruchu lub do ograniczenia skutków takich zderzeń.

2. DEFINICJE

2.1. „Zaawansowany system hamowania awaryjnego (AEBS)" oznacza system, który może automatycznie wykrywać możliwość zderzenia z przodu i uruchamiać układ hamulcowy pojazdu, aby zmniejszyć prędkość pojazdu w celu uniknięcia zderzenia lub ograniczenia jego skutków.

2.2. „Typ pojazdu w odniesieniu do jego zaawansowanego systemu hamowania awaryjnego" oznacza kategorię pojazdów, które nie różnią się między sobą pod takimi zasadniczymi względami jak:

a) nazwa handlowa lub znak towarowy producenta;

b) cechy pojazdu, które znacząco wpływają na działanie AEBS;

c) rodzaj i budowa AEBS.

2.3. „Przedmiotowy pojazd" oznacza pojazd poddawany badaniom.

([1]) Zgodnie z definicją zawartą w ujednoliconej rezolucji w sprawie budowy pojazdów (R.E.3), dokument ECE/TRANS/WP.29/78/Rev.3, pkt 2.

2.4. „Cel" oznacza produkowany seryjnie w dużych ilościach samochód osobowy kategorii M_1 AA kareta (sedan) ([1]) lub, w przypadku celu miękkiego, obiekt reprezentujący taki pojazd pod względem jego możliwości wykrywania w odniesieniu do systemu czujników AEBS poddawanego badaniu.

2.5. „Cel ruchomy" oznacza cel poruszający się ze stałą prędkością w tym samym kierunku i środkiem tego samego pasa ruchu co przedmiotowy pojazd.

2.6. „Cel nieruchomy" oznacza nieruchomy cel zwrócony w tym samym kierunku i znajdujący się na środku tego samego toru badawczego co przedmiotowy pojazd.

2.7. „Cel miękki" oznacza cel, który w przypadku zderzenia sam odnosi minimalne uszkodzenia oraz powoduje minimalne uszkodzenia w przedmiotowym pojeździe.

2.8. „Faza ostrzegania o zderzeniu" oznacza fazę bezpośrednio poprzedzającą fazę hamowania awaryjnego, podczas której AEBS ostrzega kierowcę o możliwości zderzenia z przodu.

2.9. „Faza hamowania awaryjnego" oznacza fazę, która rozpoczyna się, gdy roboczy układ hamulcowy pojazdu otrzymuje od AEBS sygnał hamowania z opóźnieniem co najmniej 4 m/s^2.

2.10. „Powierzchnia wspólna" oznacza powierzchnię, na której mogą być wyświetlane co najmniej dwie funkcje informacyjne (np. symbole), ale nie jednocześnie.

2.11. „Samokontrola" oznacza zintegrowaną funkcję, która sprawdza system pod kątem awarii w trybie półciągłym, przynajmniej kiedy system jest włączony.

2.12. „Czas do zderzenia (TTC)" oznacza wartość czasu otrzymaną przez podzielenie odległości między przedmiotowym pojazdem a celem przez względną prędkość przedmiotowego pojazdu i celu, w danej chwili.

3. WYSTĄPIENIE O HOMOLOGACJĘ

3.1. O udzielenie homologacji typu pojazdu w zakresie zaawansowanego systemu hamowania awaryjnego występuje producent pojazdu lub jego należycie upoważniony przedstawiciel.

3.2. Do wniosku należy dołączyć trzy egzemplarze każdego z niżej wymienionych dokumentów.

3.2.1. Opis typu pojazdu w odniesieniu do elementów, o których mowa w pkt 2.2, wraz z pakietem dokumentacji zapewniającym dostęp do danych na temat podstawowej budowy AEBS oraz sposobu, w jaki jest on połączony z innymi układami pojazdu lub w jaki bezpośrednio steruje zmiennymi wyjściowymi. Należy określić numery lub symbole identyfikujące typ pojazdu.

3.3. Placówce technicznej upoważnionej do przeprowadzania badań homologacyjnych należy dostarczyć pojazd reprezentatywny dla typu pojazdu, który ma być homologowany.

4. HOMOLOGACJA

4.1. Jeżeli typ pojazdu przedstawiony do homologacji w zakresie objętym niniejszym regulaminem spełnia wymagania pkt 5 poniżej, to należy udzielić homologacji tego typu pojazdu.

4.2. Każdemu homologowanemu typowi należy nadać numer homologacji; dwie pierwsze jego cyfry (obecnie 01 odpowiadające serii poprawek 01) oznaczają serię poprawek obejmujących najnowsze główne zmiany techniczne wprowadzone do regulaminu, obowiązujące w chwili udzielania homologacji. Żadna Umawiająca się Strona nie może nadać tego samego numeru temu samemu typowi pojazdu wyposażonemu w AEBS innego typu ani innemu typowi pojazdu.

4.3. Zawiadomienie o udzieleniu lub odmowie lub cofnięciu homologacji na podstawie niniejszego regulaminu należy przesłać Stronom Porozumienia stosującym niniejszy regulamin na formularzu zgodnym ze wzorem zamieszczonym w załączniku 1 wraz z dokumentacją dostarczoną przez występującego o homologację w formacie nie większym niż A4 (210 × 297 mm), lub złożoną do tego formatu, i w odpowiedniej skali lub w formacie elektronicznym.

([1]) Zgodnie z definicją zawartą w ujednoliconej rezolucji w sprawie budowy pojazdów (R.E.3), dokument ECE/TRANS/WP.29/78/Rev.3, pkt 2.

4.4. Na każdym pojeździe zgodnym z typem pojazdu homologowanym zgodnie z niniejszym regulaminem, w widocznym i łatwo dostępnym miejscu określonym w formularzu homologacji, umieszcza się międzynarodowy znak homologacji zgodny ze wzorem opisanym w załączniku 2 i zawierający:

4.4.1. okrąg otaczający literę „E", po której następuje numer wyróżniający kraj udzielający homologacji ([1]);

4.4.2. numer niniejszego regulaminu, literę „R", myślnik i numer homologacji umieszczone z prawej strony okręgu opisanego w punkcie 4.4.1 powyżej.

4.5. Jeżeli pojazd jest zgodny z typem pojazdu homologowanym zgodnie z jednym lub większą liczbą regulaminów stanowiących załączniki do Porozumienia w kraju, który udzielił homologacji na podstawie niniejszego regulaminu, symbol podany w pkt 4.4.1 powyżej nie musi być powtarzany; w takim przypadku numery regulaminu i homologacji oraz dodatkowe symbole należy umieścić w kolumnach po prawej stronie symbolu opisanego w pkt 4.4.1 powyżej.

4.6. Znak homologacji musi być czytelny i nieusuwalny.

4.7. Znak homologacji umieszcza się na tabliczce znamionowej pojazdu lub w jej pobliżu.

5. SPECYFIKACJE

5.1. Przepisy ogólne

5.1.1. Każdy pojazd, który jest wyposażony w AEBS zgodny z definicją w pkt 2.1 powyżej, musi spełniać wymagania eksploatacyjne określone w pkt od 5.1 do 5.6.2 niniejszego regulaminu i musi być wyposażony w przeciwblokującą funkcję hamowania zgodną z wymaganiami eksploatacyjnymi określonymi w załączniku 13 do regulaminu nr 13.

5.1.2. Pole magnetyczne ani elektryczne nie może zmniejszać skuteczności zaawansowanego systemu hamowania awaryjnego. Należy to wykazać poprzez zgodność z regulaminem nr 10 zmienionym serią poprawek 03.

5.1.3. Zgodność z aspektami bezpieczeństwa dotyczącymi złożonych układów elektronicznego sterowania należy wykazać poprzez spełnienie wymagań załącznika 4.

5.2. Wymagania eksploatacyjne

5.2.1. System przekazuje kierowcy odpowiednie sygnały ostrzegawcze, jak opisano poniżej.

5.2.1.1. Sygnał ostrzegający o zderzeniu, jeżeli AEBS wykrył możliwość zderzenia z poprzedzającym pojazdem kategorii M, N lub O znajdującym się na tym samym pasie ruchu, który to pojazd porusza się z mniejszą prędkością, zwolnił do zatrzymania lub jest unieruchomiony i nie został zidentyfikowany jako pozostający w ruchu. Sygnał ostrzegawczy ma postać określoną w pkt 5.5.1 powyżej.

5.2.1.2. Sygnał ostrzegający o awarii, jeżeli wystąpiła awaria AEBS uniemożliwiająca spełnienie wymagań niniejszego regulaminu. Sygnał ostrzegawczy ma postać określoną w pkt 5.5.4 poniżej.

5.2.1.2.1. Między poszczególnymi samokontrolami dokonywanymi przez AEBS nie mogą występować znaczące odstępy czasowe oraz nie może występować znaczące opóźnienie w wyświetleniu sygnału ostrzegawczego w przypadku wystąpienia awarii wykrywalnej w sposób elektryczny.

5.2.1.3. Jeżeli pojazd jest wyposażony w środki umożliwiające ręczne wyłączenie AEBS, to kierowca otrzymuje sygnał o dezaktywacji systemu, jeżeli został on wyłączony. Sygnał ten ma postać określoną w pkt 5.4.2 poniżej.

5.2.2. Po wystąpieniu sygnałów ostrzegawczych, o których mowa w pkt 5.2.1.1 powyżej, z zastrzeżeniem przepisów pkt od 5.3.1 do 5.3.3 poniżej, następuje faza hamowania awaryjnego mająca na celu znaczące zmniejszenie prędkości przedmiotowego pojazdu. Stanowi to przedmiot badań zgodnie z przepisami pkt 6.4 i 6.5 niniejszego regulaminu.

([1]) Numery wyróżniające Umawiających się Stron Porozumienia z 1958 r. podano w załączniku 3 do ujednoliconej rezolucji w sprawie budowy pojazdów (R.E.3), dokument ECE/TRANS/WP.29/78/Rev.3 — www.unece.org/trans/main/wp29/wp29wgs/wp29gen/wp29resolutions.html

5.2.3. System działa co najmniej w zakresie prędkości pojazdu od 15 km/h do maksymalnej prędkości konstrukcyjnej pojazdu i w każdych warunkach obciążenia pojazdu, chyba że system został ręcznie wyłączony zgodnie z pkt 5.4 poniżej.

5.2.4. System jest tak skonstruowany, aby zminimalizować wytwarzanie sygnałów ostrzegających o zderzeniu i nie powodować samoczynnego hamowania w sytuacjach, w których kierowca nie rozpoznałby zbliżającego się zderzenia z przodu. Należy to wykazać zgodnie z pkt 6.8 niniejszego regulaminu.

5.3. Przerwanie działania przez kierowcę

5.3.1. AEBS może zapewniać kierowcy możliwość przerwania fazy ostrzegania o zderzeniu. Jeżeli jednak układ hamulcowy pojazdu jest wykorzystywany do wysyłania wyczuwalnego sygnału ostrzegawczego, wówczas system zapewnia kierowcy możliwość przerwania hamowania ostrzegawczego.

5.3.2. AEBS zapewnia kierowcy możliwość przerwania fazy hamowania awaryjnego.

5.3.3. W obu przypadkach, o których mowa powyżej, przerwanie może być zainicjowane przez dowolne celowe działanie (np. gwałtowne naciśnięcie pedału, włączenie kierunkowskazu), które wskazuje, że kierowca jest świadomy sytuacji awaryjnej. Producent pojazdu przedkłada placówce technicznej listę takich działań podczas homologacji typu i lista ta jest załączana do sprawozdania z badań.

5.4. Jeżeli pojazd jest wyposażony w środki umożliwiające dezaktywację funkcji AEBS, wówczas stosuje się odpowiednio następujące warunki:

5.4.1. Funkcja AEBS jest automatycznie włączana ponownie przy każdym kolejnym włączeniu zapłonu.

5.4.2. O dezaktywacji funkcji AEBS powiadamia kierowcę ciągły optyczny sygnał ostrzegawczy. Do tego celu można zastosować żółty sygnał ostrzegawczy określony w pkt 5.5.4 poniżej.

5.5. Sygnały ostrzegawcze

5.5.1. Sygnał ostrzegający o zderzeniu, o którym mowa w pkt 5.2.1.1 powyżej, nadawany jest w trybie akustycznym, wyczuwalnym lub optycznym, przy czym stosuje się co najmniej dwa wybrane tryby.

Czas nadawania sygnałów ostrzegawczych umożliwia kierowcy zareagowanie na ryzyko zderzenia i przejęcie kontroli nad sytuacją i nie jest dla niego uciążliwy ze względu na zbyt wczesne lub zbyt częste ostrzeżenia. Stanowi to przedmiot badań zgodnie z przepisami pkt 6.4.2 i 6.5.2 niniejszego regulaminu.

5.5.2. Opis sygnałów ostrzegawczych i kolejność, w jakiej kierowca otrzymuje sygnały ostrzegające o zderzeniu, są przedkładane przez producenta pojazdu podczas homologacji typu i są odnotowywane w sprawozdaniu z badań.

5.5.3. Jeżeli jako część ostrzeżenia o zderzeniu stosowany jest sygnał optyczny, wówczas może on mieć postać migającego sygnału ostrzegającego o awarii, o którym mowa w pkt 5.5.4 poniżej.

5.5.4. Sygnał ostrzegający o awarii, o którym mowa w pkt 5.2.1.2 powyżej, ma postać ciągłego optycznego sygnału ostrzegawczego barwy żółtej.

5.5.5. Wszystkie optyczne sygnały ostrzegawcze AEBS zapalają się, kiedy przełącznik zapłonu (starter) jest ustawiany w pozycji „włączonej" (do jazdy) lub kiedy znajduje się on w położeniu pomiędzy pozycją „włączoną" (do jazdy) a pozycją „start", które to położenie jest przewidziane przez producenta jako pozycja kontrolna [włączenie systemu (zasilanie włączone)]. Wymóg ten nie dotyczy sygnałów ostrzegawczych wyświetlanych na powierzchni wspólnej.

5.5.6. Optyczne sygnały ostrzegawcze są widoczne nawet w świetle dziennym; zadowalający stan sygnałów musi być łatwy do sprawdzenia przez kierowcę z siedzenia kierowcy.

5.5.7. Kiedy kierowca otrzymuje optyczny sygnał ostrzegający o tym, że AEBS jest chwilowo niedostępny, na przykład z powodu niesprzyjających warunków pogodowych, jest to sygnał ciągły barwy żółtej. Do tego celu można zastosować sygnał ostrzegający o awarii, o którym mowa w pkt 5.5.4 powyżej.

5.6. Przepisy dotyczące okresowych badań technicznych

5.6.1. Podczas okresowych badań technicznych musi istnieć możliwość sprawdzenia prawidłowego działania AEBS poprzez wzrokową obserwację statusu sygnału ostrzegającego o awarii przy włączeniu zasilania i kontroli działania żarówek.

Jeżeli sygnał ostrzegający o awarii znajduje się na powierzchni wspólnej, wówczas przed sprawdzeniem statusu sygnału ostrzegającego o awarii należy sprawdzić, czy powierzchnia ta działa prawidłowo.

5.6.2. Podczas homologacji typu należy w sposób poufny określić wybrane przez producenta środki zabezpieczające przed prostą, nieupoważnioną ingerencją w działanie sygnału ostrzegającego o awarii.

Powyższy wymóg w zakresie zabezpieczenia uznaje się również za spełniony, jeżeli istnieje dodatkowa metoda sprawdzania prawidłowego działania AEBS.

6. PROCEDURA BADANIA

6.1. Warunki badania

6.1.1. Badanie wykonuje się na płaskiej, suchej powierzchni betonowej lub asfaltowej zapewniającej dobrą przyczepność.

6.1.2. Temperatura otoczenia musi wynosić od 0 °C do 45 °C.

6.1.3. Zakres widoczności w poziomie jest taki, aby cel był widoczny przez cały czas trwania badania.

6.1.4. Badania wykonuje się wówczas, kiedy nie ma wiatru, który mógłby wpływać na wyniki.

6.2. Warunki pojazdu

6.2.1. Masa badanego pojazdu

Pojazd bada się w warunkach obciążenia uzgodnionych między producentem a placówką techniczną. Po rozpoczęciu procedury badawczej nie można dokonywać zmian.

6.3. Cele do badań

6.3.1. Celem używanym do badań jest zwykły, produkowany seryjnie w dużych ilościach samochód osobowy kategorii M_1 AA kareta (sedan) lub ewentualnie cel miękki reprezentujący taki pojazd pod względem jego charakterystyki identyfikacyjnej dotyczącej systemu czujników AEBS poddawanego badaniu ([1]).

6.3.2. Dane szczegółowe umożliwiające identyfikację i odtworzenie celu(-ów) zapisuje się w dokumentacji homologacji typu pojazdu.

6.4. Badanie sygnałów ostrzegawczych i aktywacji systemu dla celu nieruchomego

6.4.1. Przedmiotowy pojazd zbliża się do celu nieruchomego po linii prostej przez co najmniej dwie sekundy przed rozpoczęciem funkcjonalnej części badania, przy czym przedmiotowy pojazd nie może być przesunięty względem linii środkowej celu o więcej niż 0,5 m.

Część funkcjonalna badania rozpoczyna się, kiedy przedmiotowy pojazd porusza się z prędkością 80 ± 2 km/h i znajduje się w odległości co najmniej 120 m od celu.

Od rozpoczęcia części funkcjonalnej do chwili zderzenia kierowca nie może zmieniać położenia żadnych urządzeń sterujących pojazdu, z wyjątkiem niewielkich korekt skrętu kierownicy w celu przeciwdziałania ewentualnemu znoszeniu.

6.4.2. Czas włączenia trybów ostrzegania o zderzeniu, o których mowa w pkt 5.5.1 powyżej, jest zgodny z następującymi warunkami:

6.4.2.1. Co najmniej jeden tryb ostrzegawczy jest włączany nie później niż określono w załączniku 3 tabela I kolumna B.

W przypadku pojazdów, o których mowa w załączniku 3 tabela I wiersz 1, ostrzeżenie musi być w trybie wyczuwalnym lub akustycznym.

W przypadku pojazdów, o których mowa w załączniku 3 tabela I wiersz 2, ostrzeżenie musi być w trybie wyczuwalnym, akustycznym lub optycznym.

([1]) Charakterystyka identyfikacyjna celu miękkiego zostaje uzgodniona między placówką techniczną i producentem pojazdu, tak aby odpowiadała charakterystyce samochodu osobowego kategorii M_1 AA kareta (sedan).

6.4.2.2. Co najmniej dwa tryby ostrzegawcze są włączane nie później niż określono w załączniku 3 tabela I kolumna C.

6.4.2.3. Ewentualne zmniejszenie prędkości podczas fazy ostrzegania nie może przekroczyć 15 km/h lub 30 procent całkowitego zmniejszenia prędkości przedmiotowego pojazdu, w zależności od tego, która wartość jest większa.

6.4.3. Po fazie ostrzegania o zderzeniu następuje faza hamowania awaryjnego.

6.4.4. Całkowite zmniejszenie prędkości przedmiotowego pojazdu w chwili zderzenia z celem nieruchomym nie może być mniejsze niż wartość określona w załączniku 3 tabela I kolumna D.

6.4.5. Faza hamowania awaryjnego może się rozpocząć dopiero wtedy, kiedy czas do zderzenia wynosi nie więcej niż 3,0 sekundy.

Zgodność sprawdza się poprzez faktyczny pomiar w czasie badania lub z wykorzystaniem dokumentacji przedłożonej przez producenta pojazdu, w zależności od uzgodnień między placówką techniczną i producentem pojazdu.

6.5. Badanie sygnałów ostrzegawczych i aktywacji systemu dla celu ruchomego

6.5.1. Przedmiotowy pojazd i cel ruchomy poruszają się po linii prostej w tym samym kierunku przez co najmniej dwie sekundy przed rozpoczęciem funkcjonalnej części badania, przy czym przedmiotowy pojazd nie może być przesunięty względem linii środkowej celu o więcej niż 0,5 m.

Część funkcjonalna badania rozpoczyna się, kiedy przedmiotowy pojazd porusza się z prędkością 80 ± 2 km/h, cel ruchomy porusza się z prędkością określoną w załączniku 3 tabela I kolumna H, a odległość między przedmiotowym pojazdem a celem ruchomym wynosi co najmniej 120 m.

Od rozpoczęcia części funkcjonalnej badania do chwili, kiedy przedmiotowy pojazd osiągnie prędkość równą prędkości celu, kierowca nie może zmieniać położenia żadnych urządzeń sterujących pojazdu, z wyjątkiem niewielkich korekt skrętu kierownicy w celu przeciwdziałania ewentualnemu znoszeniu.

6.5.2. Czas włączenia trybów ostrzegania o zderzeniu, o których mowa w pkt 5.5.1 powyżej, jest zgodny z następującymi warunkami:

6.5.2.1. Co najmniej jeden wyczuwalny lub akustyczny tryb ostrzegawczy jest włączany nie później niż określono w załączniku 3 tabela I kolumna E.

6.5.2.2. Co najmniej dwa tryby ostrzegawcze są włączane nie później niż określono w załączniku 3 tabela I kolumna F.

6.5.2.3. Ewentualne zmniejszenie prędkości podczas fazy ostrzegania nie może przekroczyć 15 km/h lub 30 procent całkowitego zmniejszenia prędkości przedmiotowego pojazdu, w zależności od tego, która wartość jest większa.

6.5.3. W wyniku fazy hamowania awaryjnego przedmiotowy pojazd nie może uderzyć w cel ruchomy.

6.5.4. Faza hamowania awaryjnego może się rozpocząć dopiero wtedy, kiedy czas do zderzenia wynosi nie więcej niż 3,0 sekundy.

Zgodność sprawdza się poprzez faktyczny pomiar w czasie badania lub z wykorzystaniem dokumentacji przedłożonej przez producenta pojazdu, w zależności od uzgodnień między placówką techniczną i producentem pojazdu.

6.6. Badanie wykrywania awarii

6.6.1. Należy upozorować awarię elektryczną, np. poprzez odłączenie źródła zasilania dowolnej części AEBS lub rozłączenie dowolnego połączenia elektrycznego pomiędzy elementami AEBS. Przy pozorowaniu awarii AEBS nie można rozłączać połączeń elektrycznych sygnału ostrzegawczego dla kierowcy, o którym mowa w pkt 5.5.4 powyżej, ani opcjonalnego ręcznego urządzenia sterującego do dezaktywacji AEBS, o którym mowa w pkt 5.4.

6.6.2. Sygnał ostrzegający o awarii, o którym mowa w pkt 5.5.4 powyżej, włącza się i pozostaje włączony po upływie nie więcej niż 10 sekund od osiągnięcia przez pojazd prędkości większej niż 15 km/h i jest niezwłocznie włączany ponownie przy następnym cyklu wyłączenia-włączenia zapłonu, kiedy pojazd pozostaje nieruchomy, dopóki istnieje pozorowana awaria.

6.7. Badanie dezaktywacji

6.7.1. W przypadku pojazdów wyposażonych w środki umożliwiające wyłączenie AEBS ustawić przełącznik zapłonu (starter) w pozycji „włączonej" (do jazdy) i wyłączyć AEBS. Należy uruchomić sygnał ostrzegawczy, o którym mowa w pkt 5.4.2 powyżej. Należy ustawić przełącznik zapłonu (starter) w pozycji „wyłączonej". Ponownie ustawić przełącznik zapłonu (starter) w pozycji „włączonej" (do jazdy) i sprawdzić, czy wcześniej włączony sygnał ostrzegawczy nie włącza się ponownie, co świadczy o tym, że AEBS został przywrócony zgodnie z pkt 5.4.1 powyżej. Jeżeli układ zapłonowy jest włączany za pomocą „klucza", wówczas wymóg ten musi być spełniony bez wyjmowania klucza.

6.8. Badanie fałszywej reakcji

6.8.1. Dwa nieruchome pojazdy kategorii M_1 AA kareta (sedan) umieszcza się:

a) tak, aby były zwrócone w tym samym kierunku jazdy co przedmiotowy pojazd;

b) w odległości 4,5 m od siebie ([1]);

c) tak aby tyły pojazdów znajdowały się w jednej linii.

6.8.2. Przedmiotowy pojazd przejeżdża odległość wynoszącą co najmniej 60 m ze stałą prędkością wynoszącą 50 ± 2 km/h i przejeżdża środkiem między dwoma nieruchomymi pojazdami.

W czasie badania nie można zmieniać położenia żadnych urządzeń sterujących przedmiotowego pojazdu, z wyjątkiem niewielkich korekt skrętu kierownicy w celu przeciwdziałania ewentualnemu znoszeniu.

6.8.3. AEBS nie wysyła sygnału ostrzegającego o zderzeniu i nie uruchamia fazy hamowania awaryjnego.

7. ZMIANA TYPU POJAZDU ORAZ ROZSZERZENIE HOMOLOGACJI

7.1. O każdej zmianie typu pojazdu określonego w pkt 2.2 powyżej należy powiadomić organ udzielający homologacji typu, który udzielił homologacji typu pojazdu. Organ udzielający homologacji typu może:

7.1.1. uznać, że dokonane zmiany nie mają negatywnego wpływu na warunki udzielenia homologacji i udzielić rozszerzenia homologacji;

7.1.2. uznać, że dokonane zmiany mają wpływ na warunki udzielenia homologacji i zażądać dalszych badań lub dodatkowych kontroli przed udzieleniem rozszerzenia homologacji.

7.2. Umawiające się Strony Porozumienia stosujące niniejszy regulamin zostają powiadomione o potwierdzeniu lub odmowie udzielenia homologacji, z wyszczególnieniem zmian, zgodnie z procedurą określoną w pkt 4.3 powyżej.

7.3. Organ udzielający homologacji typu powiadamia pozostałe Umawiające się Strony o rozszerzeniu homologacji przy użyciu formularza zawiadomienia przedstawionego w załączniku 1 do niniejszego regulaminu. Każdemu takiemu rozszerzeniu przydziela on numer seryjny, zwany numerem rozszerzenia.

8. ZGODNOŚĆ PRODUKCJI

8.1. Procedury dotyczące zgodności produkcji muszą odpowiadać ogólnym przepisom określonym w dodatku 2 do Porozumienia (E/ECE/324-E/ECE/TRANS/505/Rev.2) i muszą spełniać następujące wymogi:

8.2. każdy pojazd homologowany zgodnie z niniejszym regulaminem produkowany jest w sposób zapewniający jego zgodność z typem homologowanym w drodze spełnienia wymogów określonych w pkt 5 powyżej;

8.3. Organ udzielający homologacji typu, który udzielił homologacji, może w dowolnej chwili zweryfikować metody kontroli zgodności stosowane w każdej jednostce produkcyjnej. Weryfikacji takiej dokonuje się zazwyczaj co dwa lata.

([1]) Punkt odniesienia każdego pojazdu nieruchomego do celów ustalenia odległości pomiędzy dwoma pojazdami nieruchomymi ustala się zgodnie z ISO 612-1978.

9. SANKCJE Z TYTUŁU NIEZGODNOŚCI PRODUKCJI

9.1. Homologacja udzielona w odniesieniu do typu pojazdu zgodnie z niniejszym regulaminem może zostać cofnięta w razie niespełnienia wymogów określonych w pkt 8 powyżej.

9.2. Jeżeli Umawiająca się Strona postanowi o cofnięciu uprzednio przez siebie udzielonej homologacji, niezwłocznie powiadamia o tym fakcie, za pomocą formularza zawiadomienia zgodnego ze wzorem przedstawionym w załączniku 1 do niniejszego regulaminu, pozostałe Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin.

10. OSTATECZNE ZANIECHANIE PRODUKCJI

Jeżeli posiadacz homologacji ostatecznie zaniecha produkcji typu pojazdu homologowanego zgodnie z niniejszym regulaminem, informuje o tym organ udzielający homologacji typu, który udzielił homologacji, który z kolei bezzwłocznie informuje pozostałe Umawiające się Strony Porozumienia stosujące niniejszy regulamin, za pomocą formularza zawiadomienia zgodnego ze wzorem przedstawionym w załączniku 1 do niniejszego regulaminu.

11. NAZWY I ADRESY PLACÓWEK TECHNICZNYCH UPOWAŻNIONYCH DO PRZEPROWADZANIA BADAŃ HOMOLOGACYJNYCH ORAZ NAZWY I ADRESY ORGANÓW UDZIELAJĄCYCH HOMOLOGACJI TYPU

Umawiające się Strony Porozumienia stosujące niniejszy regulamin przekazują sekretariatowi Organizacji Narodów Zjednoczonych nazwy i adresy placówek technicznych upoważnionych do przeprowadzania badań homologacyjnych oraz nazwy i adresy organów udzielających homologacji typu, które udzieliły homologacji i którym należy przesyłać zawiadomienia poświadczające udzielenie, rozszerzenie, odmowę udzielenia lub cofnięcie homologacji.

12. PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

12.1. Od daty wejścia w życie serii poprawek 01 żadna Umawiająca się Strona stosująca serię poprawek 01 do niniejszego regulaminu nie może odmówić udzielenia homologacji typu zgodnie z serią poprawek 01 do niniejszego regulaminu.

12.2. Od daty wejścia w życie serii poprawek 01 do niniejszego regulaminu Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin mogą nadal udzielać homologacji typu i rozszerzeń homologacji typu zgodnie z serią poprawek 00 do niniejszego regulaminu.

Zgodnie z art. 12 Porozumienia z 1958 r. seria poprawek 00 może być stosowana jako alternatywa dla serii poprawek 01. Umawiające się Strony powiadamiają Sekretariat Generalny o alternatywie, którą stosują. Jeżeli Umawiające się Strony nie powiadomiły Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych uznaje się, że Umawiające się Strony stosują serię poprawek 01.

12.3. Od daty wejścia w życie serii poprawek 01 żadna Umawiająca się Strona stosująca niniejszy regulamin nie może odmówić udzielenia krajowej lub regionalnej homologacji typu dla typu pojazdu homologowanego zgodnie z serią poprawek 01 do niniejszego regulaminu.

12.4. Do dnia 1 listopada 2016 r. żadna Umawiająca się Strona stosująca niniejszy regulamin nie może odmówić udzielenia krajowej lub regionalnej homologacji typu dla typu pojazdu homologowanego zgodnie z serią poprawek 00 do niniejszego regulaminu.

12.5. Od dnia 1 listopada 2016 r. Umawiające się Strony stosujące serię poprawek 01 do niniejszego regulaminu nie są zobowiązane do akceptowania, na potrzeby krajowej lub regionalnej homologacji typu, typu pojazdu homologowanego zgodnie z serią poprawek 00 do niniejszego regulaminu.

ZAŁĄCZNIK 1

ZAWIADOMIENIE

(Maksymalny format: A4 (210 × 297 mm))

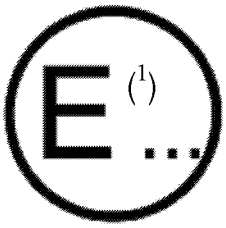

wydane przez: Nazwa organu administracji:

.....

.....

.....

dotyczące (2): udzielenia homologacji

rozszerzenia homologacji

odmowy udzielenia homologacji

cofnięcia homologacji

ostatecznego zaniechania produkcji

typu pojazdu w odniesieniu do zaawansowanego systemu hamowania awaryjnego na podstawie regulaminu nr 131

Homologacja nr: ..... Rozszerzenie nr .....

1. Znak towarowy: .....
2. Typ i nazwa(-y) handlowa(-e): .....
3. Nazwa i adres producenta: .....
4. Jeśli dotyczy, nazwa i adres przedstawiciela producenta: .....
5. Krótki opis pojazdu: .....
6. Dane umożliwiające identyfikację typu AEBS: .....
7. Pojazd przedstawiono do homologacji w dniu: .....
8. Placówka techniczna upoważniona do przeprowadzania badań homologacyjnych: .....
9. Data sprawozdania sporządzonego przez placówkę techniczną: .....
10. Numer sprawozdania sporządzonego przez placówkę techniczną: .....
11. Homologacja została udzielona/odmówiono udzielenia homologacji w odniesieniu do AEBS (2): .....
12. Miejscowość: .....
13. Data: .....
14. Podpis: .....
15. Do niniejszego zawiadomienia załączono następujące dokumenty, opatrzone podanym powyżej numerem homologacji:

    Wykaz celowych działań umożliwiających kierowcy przerwanie fazy hamowania .....

    Opis strategii ostrzegania stosowanej przez AEBS .....

    Dane szczegółowe umożliwiające jednoznaczną identyfikację celów .....
16. Uwagi: .....

---

(1) Numer wyróżniający kraju, który udzielił homologacji/rozszerzył/cofnął homologację lub odmówił udzielenia homologacji (zob. przepisy regulaminu dotyczące homologacji).

(2) Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK 2

ROZMIESZCZENIE ZNAKÓW HOMOLOGACJI

(zob. pkt od 4.4 do 4.4.2 niniejszego regulaminu)

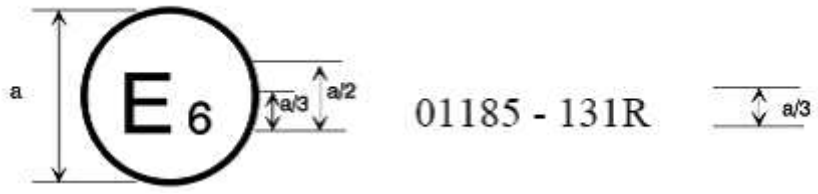

a = min. 8 mm

Powyższy znak homologacji umieszczony na pojeździe wskazuje, że odnośny typ pojazdu uzyskał homologację w Belgii (E6) w odniesieniu do zaawansowanych systemów hamowania awaryjnego (AEBS) zgodnie z regulaminem nr 131. Pierwsze dwie cyfry numeru homologacji wskazują, że homologacji udzielono zgodnie z wymogami serii poprawek 01 do regulaminu nr 131.

ZAŁĄCZNIK 3

WYMAGANIA DOTYCZĄCE BADANIA SYGNAŁÓW OSTRZEGAWCZYCH I AKTYWACJI SYSTEMU — KRYTERIA WYNIKU POZYTYWNEGO/NEGATYWNEGO

A	B	C	D	E	F	G	H	Wiersz
	Cel nieruchomy			Cel ruchomy				
	Czas włączenia trybów ostrzegawczych		Zmniejszenie prędkości (zob. pkt 6.4.4)	Czas włączenia trybów ostrzegawczych		Zmniejszenie prędkości (zob. pkt 6.5.3)	Prędkość celu (zob. pkt 6.5.1)	
	Co najmniej 1 (zob. pkt 6.4.2.1)	Co najmniej 2 (zob. pkt 6.4.2.2)		Co najmniej 1 (zob. pkt 6.5.2.1)	Co najmniej 2 (zob. pkt 6.5.2.2)			
M_3 [1], N_2 > 8 t i N_3	Nie później niż 1,4 s przed rozpoczęciem fazy hamowania awaryjnego	Nie później niż 0,8 s przed rozpoczęciem fazy hamowania awaryjnego	Nie mniej niż 20 km/h	Nie później niż 1,4 s przed rozpoczęciem fazy hamowania awaryjnego	Nie później niż 0,8 s przed rozpoczęciem fazy hamowania awaryjnego	Brak wpływu	12 ± 2 km/h	1
$N_2 \leqq 8$ t [2] [4] i M_2 [2] [4]	Nie później niż 0,8 s przed rozpoczęciem fazy hamowania awaryjnego	Przed rozpoczęciem fazy hamowania awaryjnego [3]	Nie mniej niż 10 km/h	Nie później niż 0,8 s przed rozpoczęciem fazy hamowania awaryjnego	Przed rozpoczęciem fazy hamowania awaryjnego [3]	Brak wpływu	67 ± 2 km/h [5]	2

[1] Pojazdy kategorii M_3 z hydraulicznym układem hamulcowym podlegają wymaganiom określonym w wierszu 2.
[2] Pojazdy z pneumatycznymi układami hamulcowymi podlegają wymaganiom określonym w wierszu 1.
[3] Wartości określa producent pojazdu w momencie udzielenia homologacji typu (załącznik 1, pkt 15).
[4] Producenci pojazdów uwzględnionych w wierszu 2 mogą wybrać uzyskanie homologacji typu pojazdu na podstawie wartości określonych w wierszu 1; w tym przypadku należy wykazać zgodność ze wszystkimi wartościami podanymi w wierszu 1.
[5] Przed dniem 1 listopada 2021 r. należy dokonać przeglądu wartości prędkości celu w polu H2.

ZAŁĄCZNIK 4

WYMAGANIA SZCZEGÓLNE STOSOWANE DO ASPEKTÓW BEZPIECZEŃSTWA ZŁOŻONYCH UKŁADÓW ELEKTRONICZNEGO STEROWANIA POJAZDU

1. PRZEPISY OGÓLNE

Niniejszy załącznik określa szczególne wymagania dotyczące dokumentacji, strategii postępowania w przypadku awarii oraz weryfikacji w odniesieniu do aspektów bezpieczeństwa złożonych układów elektronicznego sterowania pojazdu (zdefiniowanych w pkt 2.3 poniżej) do celów niniejszego regulaminu.

Do przepisów niniejszego załącznika mogą się również odwoływać określone punkty niniejszego regulaminu, w zakresie funkcji związanych z bezpieczeństwem, które są sterowane przez układy elektroniczne.

Niniejszy załącznik nie określa kryteriów eksploatacyjnych dla „układu", natomiast obejmuje metodologię stosowaną przy procesie projektowania oraz informacje, które należy udostępnić placówce technicznej do celów homologacji typu.

Informacje te muszą wykazywać, że „układ" spełnia, w warunkach normalnych i w warunkach uszkodzenia, wszystkie odpowiednie wymagania eksploatacyjne określone w innych częściach niniejszego regulaminu.

2. DEFINICJE

Do celów niniejszego załącznika:

2.1. „Koncepcja bezpieczeństwa" oznacza opis środków wbudowanych w układ, na przykład w obrębie jednostek elektronicznych, które zapewniają integralność systemu i tym samym jego bezpieczne działanie nawet w przypadku awarii elektrycznej.

Częścią koncepcji bezpieczeństwa może być możliwość przejścia na działanie częściowe lub nawet przełączenie na system zapasowy odpowiedzialny za kluczowe funkcje pojazdu.

2.2. „Układ elektronicznego sterowania" oznacza zespół jednostek, które zaprojektowano tak, aby współpracowały ze sobą w celu wytworzenia zadanej funkcji sterowania pojazdem poprzez elektroniczne przetwarzanie danych.

Takie systemy, sterowane często za pomocą oprogramowania, są zbudowane z oddzielnych elementów funkcjonalnych, takich jak czujniki, elektroniczne jednostki sterujące i urządzenia sterujące, oraz połączone za pomocą łączy przesyłowych. Mogą one obejmować elementy mechaniczne, elektropneumatyczne lub elektrohydrauliczne.

„Układ", o którym mowa w niniejszym załączniku, oznacza dany system zgłoszony do homologacji typu.

2.3. „Złożone układy elektronicznego sterowania pojazdu" oznaczają takie elektroniczne układy sterowania, które podlegają hierarchii sterowania, w której sterowana funkcja może być wyłączona poprzez działanie układu lub funkcji elektronicznego sterowania wyższego szczebla.

Funkcja, która zostaje wyłączona, staje się częścią złożonego systemu.

2.4. „Układy/funkcje sterowania wyższego poziomu" oznaczają takie układy/funkcje, które wykorzystują dodatkowe przetwarzanie lub wykrywanie do zmiany zachowania pojazdu poprzez wymuszenie zmian w normalnych funkcjach układu sterowania pojazdu.

Pozwala to na samoczynną modyfikację zadań złożonych układów z uwzględnieniem pierwszeństwa zależnego od warunków zarejestrowanych przez czujniki.

2.5. „Jednostki" oznaczają najmniejsze części składowe elementów układu objęte zakresem niniejszego załącznika: takie kombinacje elementów uznaje się za pojedyncze jednostki do celów identyfikacji, analizy lub wymiany.

2.6. „Łącza przesyłowe" oznaczają środki używane do wzajemnego połączenia rozproszonych jednostek w celu przesyłania sygnałów, danych operacyjnych lub zasilania w energię.

Sprzęt ten jest z reguły elektryczny, ale może być częściowo mechaniczny, pneumatyczny, hydrauliczny lub optyczny.

2.7. „Zakres sterowania" oznacza zmienną wyjściową odpowiadająca zakresowi, w którym układ może sterować.

2.8. „Granice funkcjonalnego działania" oznaczają wartości graniczne zewnętrznych ograniczeń fizycznych, w zakresie których układ może sprawować kontrolę.

3. DOKUMENTACJA

3.1. Wymagania

Producent przedkłada pakiet dokumentacji zapewniający dostęp do danych na temat podstawowej budowy „układu" oraz sposobu, w jaki jest on połączony z innymi układami pojazdu lub w jaki bezpośrednio steruje zmiennymi wyjściowymi.

Należy objaśnić funkcje „układu" i koncepcję bezpieczeństwa określone przez producenta.

Dokumentacja ma być zwięzła, ale musi jednocześnie przedstawiać dowody na to, że przy projektowaniu i opracowywaniu układu wykorzystano wiedzę dotyczącą wszystkich obszarów, które wchodzą w skład układu.

Do celów okresowych badań technicznych w dokumentacji należy opisać, jak można sprawdzić aktualny status operacyjny „układu".

3.1.1. Dokumentację dostarcza się w następujących dwóch częściach:

a) pakiet dokumentacji formalnej do celów homologacji, zawierający materiały wymienione w sekcji 3 (z wyjątkiem tych z pkt 3.4.4 poniżej), który należy przedstawić placówce technicznej przy występowaniu o homologację typu. Przyjmuje się go za podstawowy materiał odniesienia do celów procesu weryfikacji określonego w pkt 4 niniejszego załącznika;

b) dodatkowe materiały i dane z badań, o których mowa w pkt 3.4.4 poniżej, które producent zatrzymuje, ale udostępnia do wglądu podczas homologacji typu.

3.2. Opis funkcji „układu"

Należy przedstawić opis zawierający proste objaśnienie wszystkich funkcji sterowania „układu" oraz metod używanych do osiągnięcia tych celów, w tym określenie mechanizmów, za pomocą których realizowane jest sterowanie.

3.2.1. Należy przedstawić wykaz wszystkich zmiennych wejściowych i zmiennych z czujników oraz określić ich zakresy robocze.

3.2.2. Należy przedstawić wykaz wszystkich zmiennych wyjściowych sterowanych przez „układ" oraz w każdym przypadku określić, czy sterowanie odbywa się bezpośrednio, czy poprzez inny układ pojazdu. Należy określić zakres sterowania (zob. pkt 2.7 niniejszego załącznika) dla każdej takiej zmiennej.

3.2.3. Należy podać wartości graniczne wyznaczające granice funkcjonalnego działania (zob. pkt 2.8 niniejszego załącznika), jeżeli ma to znaczenie dla charakterystyki pracy układu.

3.3. Rozplanowanie i schemat układu

3.3.1. Spis elementów składowych

Należy przedstawić zestawienie wszystkich jednostek „układu" wraz z określeniem innych układów pojazdu, które są niezbędne do realizacji danej funkcji sterowania.

Należy przedłożyć ogólny schemat kombinacji wspomnianych jednostek, pokazujący w sposób czytelny rozplanowanie urządzeń oraz ich wzajemne połączenie.

3.3.2. Funkcje jednostek

Należy określić funkcję każdej jednostki „układu" oraz sygnały łączące daną jednostkę z innymi jednostkami lub innymi układami pojazdu. Można do tego celu wykorzystać opisany schemat blokowy, inny rodzaj schematu lub opis ze schematem pomocniczym.

3.3.3. Połączenia

Wzajemne połączenia w obrębie „układu" przedstawia się za pomocą schematu zasadniczego połączeń elektrycznych dla elektrycznych łączy przesyłowych, schematu połączeń światłowodowych dla światłowodów, schematu instalacji rurowej dla pneumatycznych lub hydraulicznych urządzeń przesyłowych oraz uproszczonego diagramu schematycznego dla połączeń mechanicznych.

3.3.4. Przepływ i hierarchia sygnałów

Wspomniane łącza przesyłowe muszą ściśle odpowiadać sygnałom przekazywanym pomiędzy jednostkami.

Należy określić hierarchię sygnałów na wielowarstwowych ścieżkach danych, jeżeli hierarchia taka może mieć znaczenie dla działania lub bezpieczeństwa do celów niniejszego regulaminu.

3.3.5. Identyfikacja jednostek

Musi być możliwa wyraźna i jednoznaczna identyfikacja każdej jednostki (np. poprzez oznaczenie sprzętu i oznaczenie lub dane wyjściowe dla oprogramowania) w celu przyporządkowania odpowiadającego jej sprzętu i dokumentacji.

Jeżeli w ramach jednej jednostki lub w jednym komputerze połączono kilka funkcji, które na schemacie blokowym przedstawione są w oddzielnych blokach, aby schemat był przejrzysty i łatwo zrozumiały, stosuje się pojedyncze oznaczenie identyfikacyjne sprzętu.

Poprzez zastosowanie tego oznaczenia producent potwierdza, że dostarczony sprzęt jest zgodny z jego dokumentacją.

3.3.5.1. Identyfikacja określa wersję sprzętu i oprogramowania. Jeżeli wersja oprogramowania ulegnie zmianie w sposób zmieniający funkcję jednostki do celów niniejszego regulaminu, należy również zmienić znak identyfikacji.

3.4. Koncepcja bezpieczeństwa określona przez producenta

3.4.1. Producent przedstawia oświadczenie potwierdzające, że w warunkach prawidłowego działania strategia obrana w celu wykonania celów „układu" nie ma negatywnego wpływu na bezpieczeństwo działania układów, do których stosuje się przepisy niniejszego regulaminu.

3.4.2. W odniesieniu do oprogramowania zastosowanego w „układzie" należy objaśnić ogólną architekturę oprogramowania i określić zastosowane metody i narzędzia projektowe. Na żądanie producent musi być w stanie przedstawić sposoby zastosowane do określenia realizacji logiki systemu podczas procesu projektowania i opracowywania.

3.4.3. Producent przedkłada organom technicznym objaśnienia dotyczące zabezpieczeń konstrukcyjnych wbudowanych w „układ", które zapewniają bezpieczne działanie w warunkach awarii. Przykładowe rozwiązania projektowe na wypadek awarii w „układzie" obejmują na przykład:

a) możliwość alternatywnego przełączenia na pracę w układzie częściowym;

b) przełączenie na oddzielny układ zapasowy;

c) usunięcie funkcji wyższego szczebla.

W przypadku awarii kierowca otrzymuje ostrzeżenie, na przykład w postaci sygnału ostrzegawczego lub wyświetlanego komunikatu. Jeżeli układ nie zostanie wyłączony przez kierowcę, np. poprzez ustawienie przełącznika zapłonu w pozycji „wyłączonej" lub poprzez wyłączenie danej funkcji, jeżeli istnieje specjalny przełącznik do tego celu, wówczas ostrzeżenie musi działać przez cały czas trwania awarii.

3.4.3.1. Jeżeli wybrane rozwiązanie powoduje przełączenie na tryb pracy częściowej w pewnych warunkach awarii, należy określić te warunki oraz wynikające z nich ograniczenia skuteczności.

3.4.3.2. Jeżeli wybrane rozwiązanie powoduje przełączenie na drugi (zapasowy) układ do realizacji zadań układu sterowania pojazdu, wówczas należy objaśnić reguły mechanizmu przełączania, logikę i poziom nadmiarowości oraz ewentualne wbudowane rezerwowe funkcje sprawdzające, a także określić wynikające z powyższego ograniczenia skuteczności układu rezerwowego.

3.4.3.3. Jeżeli wybrane rozwiązanie powoduje usunięcie funkcji wyższego poziomu, wówczas wszystkie odpowiednie wyjściowe sygnały sterowania związane z tą funkcją zostają wstrzymane w sposób pozwalający na zminimalizowanie zakłóceń przejściowych.

3.4.4. Dokumentacja jest poparta analizą przedstawiającą ogólnie zachowanie systemu w przypadku wystąpienia dowolnej z określonych awarii, które mają wpływ na działanie lub bezpieczeństwo sterowania pojazdu.

Analiza ta może być oparta na metodzie FMEA (analiza błędów i skutków), metodzie FTA (analiza drzewa błędów) lub innym procesie odpowiednim do analizy bezpieczeństwa systemu.

Producent ustala i stosuje wybraną przez siebie metodę lub metody analityczne i przedkłada je placówce technicznej do celów inspekcji podczas homologacji typu.

3.4.4.1. Wspomniana dokumentacja zawiera wykaz monitorowanych parametrów oraz określa, dla każdego warunku awarii należącego do typu, o którym mowa w pkt 3.4.4 powyżej, sygnał ostrzegawczy otrzymywany przez kierowcę lub przez personel serwisowy/wykonujący badanie techniczne.

4. WERYFIKACJA I BADANIE

4.1. Funkcjonalne działanie „układu", jak określono w dokumentach wymaganych na podstawie pkt 3 powyżej, sprawdza się w następujący sposób:

4.1.1. Weryfikacja funkcji „układu"

Aby ustalić normalne parametry eksploatacyjne, należy przeprowadzić weryfikację działania układu pojazdu w warunkach bezawaryjnych, w odniesieniu do specyfikacji wzorcowej producenta, chyba że jest to przedmiotem badań eksploatacyjnych w ramach procedury homologacji określonej w niniejszym lub innym regulaminie.

4.1.2. Weryfikacja koncepcji bezpieczeństwa, której mowa w pkt 3.4 powyżej

Według uznania organu udzielającego homologacji reakcję „układu" pod wpływem wystąpienia uszkodzenia w dowolnej jednostce sprawdza się poprzez wysłanie odpowiednich sygnałów wyjściowych do jednostek elektrycznych lub elementów mechanicznych w celu dokonania symulacji skutków błędów wewnętrznych w obrębie jednostki.

Wyniki weryfikacji są zgodne z udokumentowanym podsumowaniem analizy przypadku awarii, w zakresie ogólnej skuteczności, w stopniu wystarczającym do potwierdzenia adekwatności koncepcji bezpieczeństwa i jej realizacji.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL